

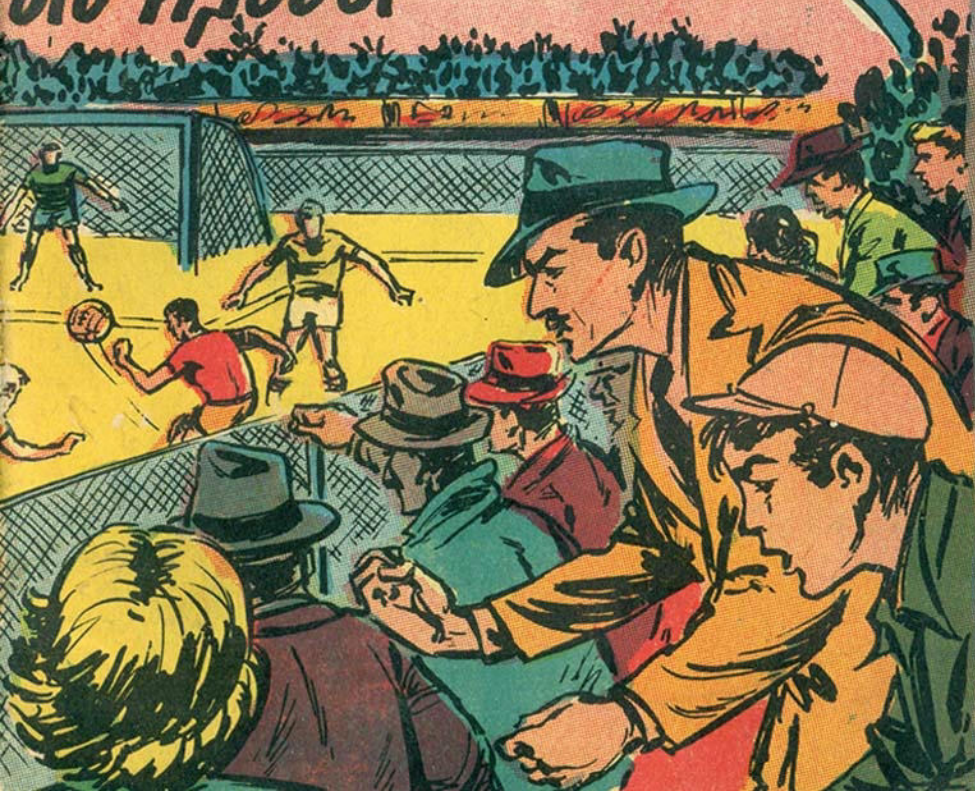
Αδελφοί του Γηπέδου

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

1

Λεοντάρι
στο Κλουβί
ΡΑΥΜΟΝ ΚΟΠΙΑ

Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας πρόβαλε ἀπειλητικὴ ἢ Κοντσίτα...

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ, ΤΟΥ ΑΣΣΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ

Ραϋμόν Κοπά

Υπό: G. DEMAR

Ο ΘΡΥΛΟΣ πήρε στὰ φτερά του τὸν Ραϋμόνδο Κοπά καὶ πέταξαν μαζί πάνω ἀπὸ πολιτείες καὶ χωριά.

Γιὰ πολλοὺς, ἓνας ποδοσφαιριστὴς δὲν σημαίνει τίποτα. Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος μὲ κοντὸ παντελονάκι καὶ ἰδρωμένη ἀπὸ τὸ τρέξιμο φανέλλα, πού τὸν ἔχει πιᾶσει μανία νὰ κλωτσᾷ μιά μπάλλα.

Χιλιάδες ὅμως εἶναι οἱ πιστοὶ πού ἓνας μεγάλος παίκτης γεμίζει τὴν ψυχὴ τους συγκίνησι! Μπορεῖ

καὶ τοὺς μαγεύει. Τοὺς μαγνητίζει.

Ὅσοι εἶναι κλεισμένοι μέσα στὰ σκονισμένα γραφεῖα τους, μιλοῦν γιὰ τὸ ποδόσφαιρο ὅπως θὰ μιλοῦσαν γιὰ κάποια ἐπιδημία. Οἱ κυρίες πού κάνουν τὴν φανταχτερὴ παρυσία τους στὰ πολυθρόνβα σαλόνια, δὲν θὰ δέχονταν ποτέ μὴ συζητήσι ἔστω καὶ λιγόλεπτη, πάνω σ' ἓνα θέμα τόσο ταπεινὸ.

Μὰ οἱ μυριάδες τῶν ἀνθρώπων πού σὰν μυρμηγκιὲς γεμίζουν τὶς

«ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΓΗΠΕΔΟΥ» Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ: Διευθυντής: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης — Χρυσοσπηλαιωτίσσης 3 — Ἀθῆναι
Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2

έξεδρες τῶν γηπέδων ὅλου τοῦ κόσμου, δίνουν τὴν καλύτερη ἀπάντησι, σ' αὐτοὺς τοὺς «ἀρρώστους».

Αὐτὸ εἶναι ζωὴ! Αὐτὸ ποὺ κάνει τὰ στήθια νὰ γεμίζουν ἀπὸ συγκίνησι! Αὐτὸ ποὺ ἠλεκτρίζει καὶ κἀνεὶ τὸν πρὶο φιλήσυχο πολίτη νὰ πετιέται ὀρθίος κραυγάζοντας ἑξαλλὰ γιὰ μιὰ ἐπιτυχία!

Ὁ Ραϋμόν Κοπά, εἶναι ὁ Μικρὸς Ναπολέον, γιὰ τοὺς Γάλλους. Τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλύτερου ἀνδρὸς τῆς χώρας γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν, μὰ ἴσως τὸ «Μικρὸς» νὰ τὸν ἀδική. Ἴσως ὁ ἄλλος Ναπολέον νὰ προτιμοῦσε νὰ μπορέσῃ νὰ κατακτήσῃ τὴν Εὐρώπῃ χωρὶς σπαθὶ στὸ χέρι, ἀλλὰ μόνο μὲ μιὰ μπάλλα καὶ μιὰ ἰδρωμένη φανέλλα... Χωρὶς ποταμούς ἀπὸ αἵματα ἀλλὰ μέσα σὲ μιὰ ἀποθέωσι ἐπὶ χειροκροτήματα... Χωρὶς ἐχθρούς, ἀλλὰ μόνο μὲ φίλους, ἀκόμα καὶ στὰ ἀντίπαλα στρατόπεδα...

Γιὰτὶ ὁ Κοπά ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς πατρίδας του.

Τώρα βρίσκεται στὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ ὀδηγῇ ἀπὸ θρίαμβο σὲ θρίαμβο μιὰ μεγάλη ομάδα ποὺ ἔχει θαμπώσῃ τὸν κόσμο μὲ τὰ κατορθώματά της: Τὴ Ρεάλ!

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἦταν ἡ παραμονὴ τῆς μέρας ποὺ ἡ Ρεάλ θὰ ἔδινε ἕνα δύσκολο ἀγῶνα γιὰ τὸ πρωτάθλημα, μὲ τὴν ἄλλη μεγάλη ομάδα τῆς Μαδρίτης, τὴν Ἀτλέτικο.

Ὁ Κοπά πρεοπατοῦσε ὁλομόναχος σὰν ἕνας κοινὸς θνητὸς, ἀνέμεσε στὸ πλῆθος ποὺ γέμιζε τοὺς δρόμους μὲ τὴ βοή του.

Ἐκεῖνοι ποὺ αὐριο θὰ τὸν χειροκροτοῦσαν σὰν τρελλοὶ πάνω ἀπ' τὶς κερκίδες τοῦ τεράστιου σταδίου, τώρα περνοῦσαν ἀδιάφοροὶ πλάϊ του, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν οἱ περισσότεροι, μὲ σα στὰ ἀπλά, πολιτικά του ρούχα.

Ὅσοι ὅμως τὸν γνώριζαν, δὲν ξεκολλοῦσαν τὰ μάτια ἀπὸ πάνω

του ὥσπου νὰ προσπεράσῃ καὶ νὰ δρεθῇ πολὺ μακριὰ τους.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Ραϋμόνδος Κοπά!, ἔλεγαν μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμὸ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἤξεραν στοὺς συνοδοὺς τους.

Καὶ τὰ βλέμματα ὅλων ἦταν γεμάτα χαρὰ, περηφάνεια καὶ κάποια ζήλεια...

— Νὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ μοιάσουν! Ὅχι σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποὺ κυβερνοῦν τὴ χώρα, ἀλλὰ σ' αὐτόν: Τὸν ποδοσφαιριστὴ Κοπά! Γιατὶ ἡ δόξα ἡ δική του εἶναι ἀνόθευτη. Ἀνώτερη ἀπὸ τίς σκοπιμότητες ποὺ καθιερώνουν τοὺς ἡγεμόνες.

— ὦ! Ἄν δὲν ἀπατώμαι εἴσατε ὁ Ραϋμόν Κοπά!

Ἡ φωνὴ ποὺ εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν γλυκεῖα σὰν ἀπαλή μουσική.

Ὁ Γάλλος γύρισε καὶ κύτταξε παραξενεμένος. Καὶ μονομιᾶς τὰ μάτια του γέμισαν ἐκπληξὶ καὶ θαυμασμό.

Ἡ γυναίκα ποὺ τοῦ εἶχε ἀπειθῇ τὸν λόγο εἶχε μιὰ ἐκτυφωτικὴ ὁμορφιά. Ἦταν ψηλὴ καὶ μελοχρὴνὴ, μὲ μαλλιά ποὺ γυάλιζον στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Τὸ σύνολο τοῦ κορμιοῦ τῆς ἦταν μιὰ ὑπέροχη ἀρμονία. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἦταν πρὶο ἀξιοθαυμασμοῦ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, ἦταν τὰ μάτια της. Δυὸ ἐξάίσια μάτια δόμαυρα, μὲ μακρυνὲς θλαφαρίδες ποὺ κυττοῦσαν δολοῖσια ἐκεῖνα τοῦ Ραϋμόν.

Πέρασαν τρία - τέσσερα δευτερόλεπτα ὥσπου ὁ καυμένος νὰ βοῇ τὴ μιλιὰ του καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ πῇ, σίγουρος πὼς εἶχε κάνει λάθος:

— Σ' ἐμένα μιλήσατε;

— Μὰ δὲν ὑπάρχουν δυὸ Ραϋμόν Κοπά σ' ὅλον τὸν κόσμολ, ἀποκρίθηκε αὐθόρμητα. Ἕνας ἔφθασε γιὰ νὰ τὸν ἀναστατώσῃ μὲ τὰ κατορθώματά του! Εἶναι ἀλήθεια πὼς στὴν πατρίδα σας σὰς ἀποκαλοῦν Ναπολέοντα;

Ὁ Ραϋμόν κοκκίνισε μέχρι τ' αὐτιά.

— Σενιορίτα, είπε μουδιασμέ-
νος για ν' αλλάξει κουβέντα, αν
είναι αλήθεια πώς έχομε ξαναϊδω-
θῇ ποτέ και δὲν σὰς θυμάμαι, τό-
τε χωρίς ἀμφιβολία θὰ θέλω σκό-
τωμα!

— "Εἰναι σὰς! Θὰ σὰς γλυ-
τώσω τῇ ζωῇ!, τοῦ εἶπε καὶ γέ-
λασε. "Ὀχι. Δὲν ξαναϊδωθήκαμε
ἄλλη φορά... "Ἡ μάλλον... δὲν με
ξαναδάστε... Γιατί ἐγὼ σὰς εἶδα
πολλές φορές!

— Ποῦ;

— Στὸ γήπεδο!

Μόλις ἡ κοκκινίλα εἶχε φύγει
ἀπὸ τὸ μούτρο του, φούλτωσε πά-
λι.

— Πάτε στὸ γήπεδο; ρώτησε
μὲ συγκίνησι.

— Πάντα ὅποτε παίξι ἡ Ρε-
άλ... Καὶ πάντα ἔρχομαι γιὰ σὰς
Ραῦμὸν... "Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ
σὰς λέω ἐτσι...

— Ὁ Κοπὰ τὰ εἶχε τελείως χά-
μένα.

— Δὲν τὸ φαντάστηκα ποτέ!,
μουρμούρισε. "Ἄν σὰς εἶχα δὴ
καὶ ἤξερα πὼς ἐρχόσαστε γιὰ μέ-
να στὸ γήπεδο, θὰ εἶχα τόσο τράκ
ποῦ δὲν θὰ μπορούσα νὰ παίξω!
Μάλλον, ὅμως, με κοροϊδεύετε...
"Ἐτσι δὲν εἶναι;

— "Ὀχι, καθόλου!, διαμαρτυ-
ρήθηκε ζωηρά. Κι' ἂν ἤξερα πὼς
θὰ μπορούσατε νὰ πάθετε τράκ
γιὰ λογαριασμό μου, θὰ προτι-
μοῦσα νὰ καταπιῶ τὴ γλώσσα μου
παρὰ νὰ σὰς μιλήσω! Μὰ ἀσφα-
λῶς λέτε ψέματα γιὰ νὰ με κολα-
κεύσετε... "Ἐτσι δὲν εἶναι;

— "Ὀχι, καθόλου!, διαμαρτυ-
ρήθηκε μὲ τὴ σειρά του ὁ Ραῦμὸν.
Καὶ ξαφνικά, θυμήθηκαν πὼς
εἶχαν πῇ τὰ ἴδια λόγια καὶ ἔσκα-
σαν στὰ γέλια. Κυττάχτηκαν στὰ
μάτια.

— Πρὸς τὰ ποῦ πηγαίνετε; ρώ-
τησε ὁ ἄντρας.

— Γυρίζω σπῆτι μου... "Εσεῖς;

— Δὲν ἔχει σημασία... "Ἐκανα
βόλτες. Πάντα μ' ἀρέσει νὰ περ-
πατῶ μιά μέρα πρὶν ἀπ' τὸν ἄ-

γώνα... Νομίζω πὼς αὐτὸ μοῦ κά-
νει καλὸ... "Ὅσο γιὰ σήμερα, ἀ-
ποδείχθηκε κιόλας πὼς με ὠφέλη
σε ὁ ποδαρόδρομος!

— Πῶς; ρώτησε πονηρά.

— Μὰ νά: Σὰς συνάντησα στὸ
δρόμο μου! Καὶ μοῦ μιλήσατε χω-
ρὶς νὰ σὰς ξέρω! "Ἄν σὰς ἔβλε-
πα καὶ δὲν μπορούσα νὰ σὰς μι-
λήσω, θὰ ἦμουν δυστυχισμένος!

— "Ὡ! "Ἐλάτε! Εἰστε γνήσι-
οι Γάλλοις καθὼς βλέπω!, φώνα-
ξε γελώντας ἡ νέα. "Ἀμέσως παίρ-
νετε φωτιά!

— Νὰ σὰς πᾶω ὡς τὸ σπῆτι
σὰς; ρώτησε ὁ Ραῦμὸν μὲ ἐνθου-
σισμό.

— Δὲν θὰ σὰς δγάλω ἀπὸ τὸ
δρομολογίό σας;

— Κάθε ἄλλο. Βάδιζα ἄσκο-
πα... Τώρα θάχῃ κάποιον σκοπὸ
ὁ περιπάτός μου!

— Καὶ ποῖος θάναί' αὐτός;

— Νὰ με βλέπουν μαζί σας
καὶ νὰ με ζηλεύουν!

— "Εσεῖς τὸ λέτε αὐτό; "Ἐπρε-
πε νὰ τὸ πῶ ἐγώ! "Εσὰς σὰς ζη-
λεύουν ὅπου κι' ἂν πάτε! "Ὤλα
τὰ βλέμματα εἶναι ὅπᾳνω σας!
Κι' ὅταν βγαίνετε στὸ γήπεδο, τό-
τε εἶναι ποῦ πιάνει πραγματικὸ
περαλῆρημα ὅλον τὸν κόσμον!

— "Ἐδῶ δὲν εἶναι γήπεδο. Κι'
ὅποιος κυττάζει ἐμένα καὶ ὄχι ἐ-
σὰς, θὰ εἶναι ἡλίθιος!

ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑΝ κιό-
λας πρὸς τὸ σπῆτι της, ὅταν ὁ
Ραῦμὸν σταμάτησε.

— "Αλήθεια, εἶπε. Δὲν θάπρε-
πε νὰ ξέρω κι' ἐγὼ τ' ὄνομά σας;
— Μὲ λένε Κοντσίτα Βαλέν-
τσε.

— Θάχρητε αὔριο στὸ γήπεδο
νὰ με δῆτε;

— "Ὀχι!

— Ὁ Κοπὰ σταμάτησε σὰν μαρ-
μαρωμένος καὶ πῆν κύτταξε μὲ
ἐκπληξι.

— Καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ μὴν πάθετε τράκ!

Ξέσπασε στα γέλια ο «Ναπο-
λέων».

— "Εννοια σ'ας, είπε. Δεν πρό-
κειται να πάθω τράκ, Κοντσίτα.
Θά μου πῆτε σ'ε ποιά εξέδρα θά
εἰσατέ για νά μὴν ψάχνω νά σ'ας
βρῶ. Θά παίξω για σ'ας αὐριο!
Καὶ θά παίξω μ' ὅλη μου τὴν ψυ-
χή. Θέλετε;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σπῆι. μου!,
τοῦ ἀποκρίθηκε μόνο καὶ σταμά-
τισε μπροστὰ σ'ε μιὰ μεγάλη ξύ-
λινη πόρτα. Θέλετε νά ἔρθετε ἀ-
πάνω νά γνωρίσετε τοὺς γονεῖς
μου; Ὁ, μὴν ἀνησυχῆτε! Ξέρουν
πὼς δὲν τὸν κουνισαλὰ ποτὲ γαμ-
πούς! Θά ἐνθουσιαστοῦν ὁμως
νὰ σ'ας γνωρίσουν κι' ἀπὸ κοντά!

— Διάβολε!, τοῦ ἔφυγε τοῦ
Ραῦμὸν χωρὶς νά τὸ θέλῃ. Μὴ μοῦ
πῆτε πὼς ἔρχονται κι' ἐκεῖνοι στὸ
ποδόσφαιρο!

— Γιατί ὄχι; Μήπως νομίζετε
πὼς εἶναι τίποτα γέρο; Ὁ πατέ-
ρας μου δὲν ἔχει πατήρει ἀκόμη
τὰ πενήντα κι' ὅσο για τὴ μητέ-
ρα... ἂν τῆς πῆτε πὼς εἶναι τριαν-
ταπέντε, θά γίνετε ἐχθρὸς τῆς κι'
ἂς σ'ας θαυμάζει τόσο! Λοιπόν;
Θάρθετε;

Ὁ Ραῦμὸν ἦταν μαγεμένος.

— Δὲν μπορῶ νά σ'ας ἀρνηθῶ
τίποτα!, μουρμούρισε μόνο.

Καὶ τὴν ἀκολούθησε.

Ἡ Κοντσίτα ἄνοιξε μ' ἓνα κλει-
δάκι ποῦ εἶχε στὴν τσάντα της
καὶ μπήκαν. Προχώρησαν σ' ἓνα
διάδρομο καὶ ἄνοιξε μιὰ δευτέρη
πόρτα.

Ὁ Ραῦμὸν μπήκε πίσω της
καὶ... ἔμεινε μαρμαρωμένος ἀπ'
τὴν ἐκπληξὶ καὶ τὴν ἀνησυχία:

Τρεῖς ἄντρες μὲ τὰ πρόσωπα
σκεπασμένα ἔστεκαν μέσ' σ'τὴ μέ-
ση τοῦ δωματίου κι' ἓνας ἄλλος
πίσω του, ποῦ τὴν ὥρα τὸν ἔ-
κρυβε τὸ φύλλο τῆς πόρτας καὶ
φανερῶθηκε μόλις τὴν ἔκλεισε καὶ
στάθηκε ἐμπρὸς της.

— Μὴν κάνῃς καμιὰ ἀνοησία
Κοπά, εἶπε σκληρὰ καὶ μὲ ἀσχη-
μι: γαλλικὴ προφορὰ ὁ ἓνας ἀπὸ
τοὺς τρεῖς ἄντρες ποῦ ἔστεκαν

μπρὸς του, γιατί θά τὴν πληρώσεις
μὲ τὴ ζωὴ σου!

Ὁ Ραῦμὸν δὲν τοῦ ἔδωσε καμ-
μιὰ προσοχή.

Γύρισε καὶ κύτταξε τὴν κοπέλ-
λα ποῦ τὸν παρατηροῦσε χαμογε-
λώντας θριαμβευτικὰ καὶ εἰρωνι-
κά.

— Τέρας!, βρυχήθηκε βράζον-
τας ἀπ' τὸν θυμὸ του.

Ὑστερα, βλέποντας πὼς κά-
νεῖς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του δὲν
κρατοῦσε καينهὸς εἶδους ὄπλο,
στράφηκε σὰν ἀστραπὴ σὰν νὰ
βρισκόταν στὸ γήπεδο κι' ἔκανε
καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὑπερόχους τρίπλες
του καὶ πῆγε νά χυθῇ ἐναντίον
ἐκείνου ποῦ φρουροῦσε τὴν πόρ-
τα.

Μὰ δὲν πρόφτασε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐνοιωσε ἓνα
φοβερό χτύπημα στὸ κεφάλι. Τὰ
πόδια του λύγισαν καὶ σωριάστι-
κε ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

Τότε οἱ προσωπιδοφόροι, τὸν
σήκωσαν στὰ χέρια καὶ περὼν-
τας τὸν μπροστὰ ἀπὸ τὴν Κοντσί-
τα, μπήκαν σ'ε μιὰ δευτέρη πόρ-
τα στὸ βάθος τοῦ δωματίου κι' ἔ-
ξοφανίσθηκαν.

Ἔνας ἔμεινε. Ἐκεῖνος ποῦ εἶ-
χε σταθῇ στὴν πόρτα πίσω ἀπὸ
τὸν Κοπά.

Ἐβγαλε τὸ πανὶ ποῦ τοῦ σκέ-
παζε τὰ μούτρα καὶ χαμογέλασε
στὴν κοπέλλα.

— Μιτράβο, ἀδερφοῦλα!, εἶπε
μὲ θαυμασμό. Ἐκάνες πολὺ κα-
λὴ δουλειά! Για νά πῶ τὴν ἀλή-
θεια, δὲν τὸ φανταζόμουν νά τὰ
καταφέρῃς τόσο καλὰ!

Ἡ Κοντσίτα τὸν κύτταξε εἰρω-
νικά καὶ φύσηξε μιὰ τούφα κα-
πνοῦ ἀπὸ τὸ τσιγάρο ποῦ ἔσπασε
μέσα στὰ μούτρα του.

— Για κάθε Ναπολέοντα, ὑπάρ-
χει κι' ἓνα Βατερλώ, ἀδερφοῦλη!
τοῦ ἔκανε κοροϊδευτικὰ.

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ τῆς
«Μπαρναμπέ» εἶχε ἀρχίσει κιόλας
νὰ κατακλύζεται ἀπὸ πλήθη φιλά

θλων, αν και ήταν ακόμα νωρίς.

Μ' όλο που το τεράστιο στάδιο μπορεί να χωρέσει εκατόν είκοσι χιλιάδες ανθρώπους, εν τούτοις πολλοί τρέχουν από δυο και τρεις ώρες πριν από την έναρξη του παιχνιδιού για να εξασφαλίσουν μια θέση.

Κάτω στα αποδυτήρια όμως παρατηρείται ένας τρομερός αναστασιασμός. Στο στρατόπεδο της φημισμένης «Ρεάλ», μπεινοβγαίνουν όλοι διαστικοί και με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο.

Τα τηλέφωνα κοντεύουν να σπάσουν και είναι αδύνατο να μωρέσει: να βρή κανείς γραμμή απ' έξω.

Το όνομα του Ραϋμόν Κοπά βρίσκεται σ' όλα τα χείλη.

Όλοι οι παίκτες της πρωταθλήτριας της Εύρώπης έχουν κατεβή στο γήπεδο και ετοιμάζονται να φορέσουν τη δοξασμένη φανέλλα.

Παίκτες που έχουν έρθει απ' όλες τις γωνίες του κόσμου για να πυκνώσουν τις τάξεις της ομάδας που είναι μια πραγματική Λεγεών των Ξένων. Μια Λεγεών όμως που δέχεται μόνο άσους. Μόνο παίκτες που έχουν γίνει είδωλα στον τόπο τους. Όνόματα που τραβούν σαν μαγνήτες τα πλήθη, που πρέχουν κάτω από οποιοσδήποτε και ρικές συνθήκες και συνωστίζονται στις κερκίδες των τεράστιων γηπέδων... Παίκτες που τα πόδια τους είναι πραγματικά χρυσαυρούχια... Ο λαοτρίχενος τερματοφύλακας Ντομιγκέζ. Ο περίφημος Σανταμαρία. Ο μεγάλος Ντι Στέφανο κι' ο θρυλικός μαγουάρος Φέρεντε Πούσκας.

Ο διάσημος αοιστερός χάφ Σαντιστεμπάν, μόνο που δεν κλαίγει.

— Δεν μπορεί!, φώναζε τρέμοντας απ' το κακό του. Κάτι φοβερό θα συνέβη στον Ραϋμόν για να μην έρθη ακόμα!...

— Θέλει τρία τέταρτα ακόμα ώσπου ν' άρχισή το μάτς!, είπε καθησυχαστικά και με άπαθεια ο μεγάλος Ντι Στέφανο. Μπορεί να βρίσκεται και στον δρόμο...

Ούτε ο ίδιος δεν το πίστευε. Τόλεγε όμως έτσι για να δώση θάρρος στους άλλους, που την απουσία του Κοπά μια τέτοια στιγμή τη θεωρούσαν σαν προμήνυμα καταστροφής.

Μά ο Σαντιστεμπάν που είχε τη στενότερη φιλία απ' όλους τους άλλους με τον «Μικρό Ναπολέοντα» δεν ξεγελιώταν.

— Όλοι οι παίκτες είμαστε ύποχρεωμένοι να βρισκόμαστε εδώ μιαμιση ώρα πριν από το παιχνίδι!, φώναζε. Ο Ραϋμόν ποτέ έλτε δεν άργησε... Κι' ούτε είναι αυτός που θ' άργούσε για τίποτα... Κάτι του συνέβη... Πρέπει να μάθωμε... Να πάρωμε τα τηλέφωνα σ' όλα τα μέρη που σήναζε... Δεν είναι στο σπίτι του... Δεν είναι στη λέσχη... Δεν βρίσκεται σε κανένα νοσοκομείο ή σταθμό Πρώτων Βοηθειών... Πού στο διάμωνα βρίσκεται;

Οι προπονητές της ομάδας είναι ο μόνος που δεν μιλάει καθόλου. Κάθε τόσο κυττάζει το ρολόι του με μεγάλη συλλογή και ή άνησυχία έχει χαράξει βαθιές ζάρες στο πρόσωπό του.

Ξαφνικά ανοίγει ή πόρτα διάπλατα.

Ένας νέος μπαίνει μέσα και στη φυσιογνωμία του είναι ζωγραφισμένο ένα προμήνυμα συμφοράς.

— Έπί τέλους ένα νέο!, φωνάζει.

Νεκρική σιγή πέφτει μέσα στ' αποδυτήρια για να τον ακούσουν. Ο προπονητής σηκώνεται όρθιος γεμάτος συγκίνηση.

— Λέγε!, φωνάζει ανυπόμονα.

— Τον είδαν χτές το άπόγευμα... Ός τώρα ή τελευταία μας πληροφορία ήταν πως έφυγε από το σπίτι του στις έξη...

— Λοιπόν; Πού ήταν;

— Στη λεωφόρο Χουαρέζ...
— Τι διάβολο έκανε; Μίλησε, Χερνάντες!

— Τόν είδαν μερικοί διαβάτες καί... γλυκομιλούσε, λέει, με μιά κουρφούλα... Μ'ε μιά σενιορίτα που τὸ πρόσωπό της έλαμπε σὰν ήλιος...

— "Όλοι καταλάβαιναν πολὺ καλά τί ήθελε νὰ πῇ ὁ ἀγγελιαφόρος. Κανείς δὲν μίλησε.

Μόνον ὁ Σαντιστεμπάν φώναξε πάλι θυμωμένος:

— Δὲν ξέρετε τί λέτε! Εἶναι μιά σαχλή συκοφαντία!... "Ό Ραυμόν γιὰ καμμιὰ γυναίκα δὲν θὰ τὸ έκανε ποτὲ αὐτό! Μ' ἀκούτε; Γιὰ καμμιὰ! Πάω τὸ κεφάλι στοίχημα!... Κόβω τὸ δεξί μου πόδι ἂν τόχη κάνει!

— "Ήσύχασέ, Σαντιστεμπάν!, λέει ήρεμα ὁ προπονητής... Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δώσουμε κάτσια προσοχή σ' αὐτὸ τὸ νέο.... "Όλοι οἱ ἄνθρωποι έχουμε τὶς ἀδυναμίες μας... Νὰ εὐχεται νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος που λείπει σήμερα ὁ Ραυμόν, γιατί τότε θὰ πῇ πὼς ζῇ καὶ εἶναι καλά... Νὰ φοβῶσαι ὅτι μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι!...

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Τὸ δυσάρεστο εἶναι ὅτι... δὲν εἶναι!, ἔσκουζε ἐκεῖνος. "Εγὼ κόβω τὸ πόδι μου! Σὰς τὸ λέω! "Εγὼ τὸν ξέρω καλύτερα ἀπ' ὅλους σας καὶ σὰς λέω πὼς δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος!...

Ξαναπέφτει δυσάρεστη σιωπὴ μὲς σ' ἀποδυτήρια. Ἐκτός ἀπὸ τὸν Σαντιστεμπάν που εἶναι βέβαιος γιὰ τὸ φίλο του, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχουν ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν εἶδησι. Φαντάζονται πὼς δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα ἡ ἀφορμὴ που ὁ Κοπά δὲν βρίσκειται σήμερα στὸ γήπεδο. Καὶ σ' αὐτὴ τὴ σκέψι ὅλοι νοιώθουν μιά βαθειὰ πίκρα γι' αὐτὴν τὴν πράξι που δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖται πὰρὰ μόνον σὰν προδοσία...

Περνᾶνε ἀκάμα ἐκείσι λεφτά. Κοντεύει ἡ στιγμή που θὰ ἀκού

στὴ τὸ πρῶτο σφύριγμα τοῦ διαιτητή, που θὰ καλῇ τὶς ὁμάδες στὸν ἀγωνιστικὸ χώρο.

"Όλοι εἶναι ντυμένοι καὶ κάθονταὶ περιμένοντάς σιωπηλοί, στὰ καθίσματά τους. Μερικοὶ συζητοῦν χαμηλόφωνα, ἀλλὰ καὶ τὸ θέμα τῆς κουβέντας τους εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός τῆς στιγμῆς.

"Ό προπονητής κυττάζει συνῆχως τὸ ρολόι του.

Ξαφνικὰ σηκώνει ἀποφασιστικὰ τὸ κεφάλι του καὶ διατάζει μὲ σταθερὴ φωνή:

— "Αμάντο! Γδύσου! Θὰ παίξῃς στὴ θέση τοῦ Ραυμόν!

Σὰν καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἀκούστηκε αὐτὴ ἡ φράσις καὶ μέσα στὴν αἴθουσα ἔπεσε καὶ πάλι σιωπὴ νεκροταφείου.

Στοῦ Σαντιστεμπάν τὰ μάτια κυλούσαν δάκρυα καὶ οἱ γροθιές του ἦταν τόσο σφιγμένες που τὰ νύχια του μάτωναν τὶς σάρκες του...

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ νεκρικὴ σιγῇ, ὁ παίκτης που πῆρε τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὁμάδος, ἀρχισε νὰ γδύνεται μὲ γρήγορες, ἀλλὰ νευρικές καὶ ἀδέξιες κινήσεις.

"Όλων τὰ μάτια ἦταν χωρὶς νὰ τὲ θέλουν καρφωμένα ἀπάνω του καὶ αὐτὸ τὸν έκανε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀμηχανία.

Καθὼς φοροῦσε τὰ παπούτσια του, ἀκούστηκε τὸ σφύριγμα τοῦ διαιτητή.

— Τελείωσε!, φώναξε ὁ προπονητής μὲ ἀξιοθαύμαστα σταθερὴ φωνή. Σήμερα ἡ Ρεάλ εἶχε παίξῃ χωρὶς τὸν Κοπά. Ἐχετε τὸ νοῦ σας... Τὸ κενὸ που ἀφήνει εἶναι δύσκολο νὰ καλυφθῇ. Πάντως ἂν ὁ "Αμάντο προσέξῃ, εἶναι ἀπόλυτα ἱκανὸς νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ γίνῃ αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία τοῦ Ραυμόν....

"Ό παίκτης κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ στενοχώρια.

— Μὴν προσπαθεῖτε νὰ μοῦ δώσετε θάρρος!, εἶπε. Ξέρω πὼς ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ παίξω σὰν

τόν Κοπά. "Όμως θά κάνω ό,τι μπορώ γιά τήν ομάδα...."

Καί σέ πέντε λεπτά άκόμα, όι ποίκτες τής Ρεάλ έβγαιναν τρέχοντας ό ένας πίσω από τόν άλλον στό καταπράσινο γήπεδο, μέσα σ' ένα πραγματικό παραλήρημα ένθουςιασμού τών όπαδών τής....

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ που τόν είχαν κλείσει, θά έπρεπε άσφαλώς νά βρίσκεται σέ ύπόγειο, γιατί είχε μεγάλη ύγρασία καί μυρίζει μούχλα.

"Ήταν ένα στενό δωματάκι με πέτρινους τοίχους, που έμοιαζε σάν κελλί φυλακής.

Είχε ένα στρογγυλό φεγγίτη σάν φινιστρίνι, ψηλά, κοντά στήν οροφή. "Η πόρτα ήταν βαρειά καί σιδερένια.

"Όταν ό Ραϋμόν συνήλθε από τό τρομερό χτύπημα που είχε δεχθή, ήταν άπόλυτο σκοτάδι εκεί μέσα.

Είχε έρξει ή νύχτα. "Από τόν μικρό φεγγίτη δέν έπαινε ούτε μία μικρή άχτίδα φωτός.

Περπατώντας σάν τούς τυφλούς άνακάλυψε σέ μία γωνία ένα εύλινο κρεβάτι καί ξάπλωσε πάνω σ' αυτό.

Μ' όλη τήν άπελπισία του ό Ραϋμόν δέν μπόρεσε νά μνη κοιμηθί. "Η ύγρασία καί ή ζαλάδα άκόμα που είχε από τό χτύπημα του κεφαλιού του, τόν νάρκωναν. Τά βλέφαρά του δάραιναν.

Ξύπνησε καί μία άχτίδα φωτεινή έπέφε από τόν φεγγίτη σχεδόν κάθετα. Τρόμαξε.

Γιά νά βρίσκεται λοιπόν ό ήλιος τόσο ψηλά θάπρεπε νά ζυγώση μεσημέρι!... Κύτταξε με μία ζωηρή κίνησι τό ρολόι του κι' ένε ξεφωνητό λύσας ξέφυγε άπ' τά σφιγμένα χείλια του.

"Ήταν δώδεκα παρά τέταρτο.

Κάτι σάν ύστερική κρίσις τόν έπιασε, "Έτρεξε πρός τήν πόρτα

κι' έπρεσε άπάνω τής μ' όλη του τή δύναμη. Μά τό σίδερο ούτε καν κλονίστηκε. Ούτε υπήρχε κανένα χερούλι άπό μέσα γιά νά δοκιμασθή νά τήν άνοίξη.

"Άρχισε νά ξεφωνίζει δυνατά μά ούτε αυτό δέν έφερε κανένα άποτέλεσμα. Δέν άκουσε τόν παραμικρό ήχο άπάνω από τό κεφάλι του. "Ήταν σάν θαμμένος ζωντανός. Κανένας θόρυβος δέν έφτανε σ' ατία του ούτε από τη μεριά του φεγγίτη. Κατάλαβε πώς δέν βρισκόταν πιά στό ίδιο σπίτι που τόν είχε φέρι τό περασμένο άπόγευμα εκείνη ή σατανική γυναίκα γιατί τότε από τόν φεγγίτη αυτόν θά έρχόταν κάποια ήχώ από τόν θόρυβο τής πόλης.

Βρισκόταν σέ κάποια έσοχή. "Απομονωμένος άπ' τούς άλλους ανθρώπους. "Ήταν καταδικασμένος νά μείν εκεί, φυλακισμένος, τή στιγμή που ή ομάδα του θά έδινε έναν από τούς κρίσιμότερους άγώνες τής... Τή στιγμή που ένας βαθμός μονάχα μπορούσε νάξη όλέθρια άποτελέσματα γι' αυτήν, στό ποτάθλημα...

Γιά δεύτερη φορά ή καρδιά του κυριεύτηκε από λύσσα.

"Όριμσε στή σιδερένια πόρτα καί άρχισε νά τήν κοπανή με τίς γροθιές του καί νά ξεφωνίζει σάν τρελλός.

"Η νεκρική σιγή που τόν τριγύριζε μέσ στό κελλί του ήταν ή μόνη! άπάντησι στις φωνές του κι' αυτή τη φορά.

Πήγε καί κάθισε άποκαμωμένος στή γωνία του άθλιου κρεβάτι, με τά μάτια κατακόκινα άπό τη λύσσα. Τό στήθος του άνεβοκατέβαινε λαχανιασμένο από τήν προσπάθεια καί ή άναπνοή έβγαине σφυριχτή από τό λαούγι του.

Σιγά - σιγά ήρεμοίσε.

Σάν τό άγριο λιοντάρι που γιά πρώτη φορά βρίσκεται μέσα στό κλουβί καί άφορισμένο άπ' τό κακό του χύνεται νά σπάση τά σί-

δερα και όταν βλέπη στο τέλος πώς αυτό είναι αδύνατο, όταν βλέπη πώς τα κάγκελα του κλουβιού είναι πιο δυνατά από την άτσαλη νια του δύναμι, πέφτει άποκαμωμένο κι' άπελπισμένο στο έδαφος. 'Από δω κι' εμπρός δεν θάβει πια ό βασιλιάς της ζούγκλας... Δεν θα βγίη στο κυνήγι να τρομάξη με τὸ βουχηθμό του τ' άλλα θηρία και να τὰ κάνει να σκορπιστούν ούρλιάζοντας...

Τὸ μικρὸ ρολόι τοῦ χεριοῦ του μετράει ἀδυσώπητα τὸν χρόνον, ψυχρὸ κι' ἀδιάφορο γιὰ τὸ δράμα ἐκείνου ποὺ τὸ φοράει. Οἱ ἀνεπαίσθητοι γτύποι τοῦ ἤχου σὰν σφύριες στ' αὐτιά τοῦ Ραῦμόν Κοπά.

Η ΩΡΑ πήγε μία και ὅ στερα μιάνιση. 'Ο «Μικρὸς Ναπολέων» κρατοῦσε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δυὸ χέρια του, τὰ σπληνιμένα ἀπ' τοὺς ἀγκῶνες στὰ γόνατά του. Οἱ σκέψεις του πνίγονταν μέσα στὸ χάος τῆς ἀπελπίσας.

«Τὸ γήπεδο θάβει γεμάτο κόσμο αὐτὴ τῇ στιγμῇ», συλλογιζόταν μὲ φρίκη. «Μυριάδες ἀνθρώποι θάχουν ζωντανέψει τὰ νεκρὰ τοιμένα και ἡ ἀγωνία τους θάχρη φτάσει στὸ κατακάρυφο. Σὲ μισὴ ὥρα οἱ δυὸ ὁμάδες θὰ βγούνη γιὰ τὴ μεγάλη μάχη... κι' ἐγὼ θὰ λείπω... Ὅα λείπω χωρὶς πραγματικὴ αἰτία... 'Επειδὴ φάνηκα τόσο ἀφελὴς και ἄφησα μιὰ σειρήνα νὰ μὲ μαγέψει... 'Οσοι τὸ μάθουν θὰ γελοῦν μαζί μου και μὲ τὸ δικίον τους...»

Γιὰ λίγη ὥρα τὸ μυαλὸ του σταματοῦσε και ὕστερα πάλι ἔκανε ἄλλες σκέψεις:

«Κάτω στὰ ἀποδυτήρια θὰ μὲ περιμένουν ἀκόμα; Μπορεῖ και νσί, μπορεῖ και ὄχι... 'Ο προπονητὴς θὰ ἔχη βάλει τὸν Ἀμάντ ἢ τὸν νεαρὸ Ντομίνγκο νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ... 'Ο Σαντιστεμὰν ὁ καλὸς μου φίλος, θὰ κλαίη

ἀπὸ τὴν ἀπελπίσά του... Ὁδχουν ἀναστατώσει τὸν κόσμο γιὰ νὰ μὲ βροῦνη... Χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως... Τώρα θάβει κι' ἐκεῖνοι ἀπογοητευμένοι ὅπως κι' ἐγὼ... 'Ο Θεὸς νὰ βοηθήσῃ τὴ Ρεάλ... Κι' ὁ διάβολος ὁ προστάτης της, ἄς κρύψῃ τὴν Κονσίτα ἀπὸ τὴν ὀργή μου! Γιατὶ ἂν καμμιὰ φορὰ τύχη νὰ παρουσιαστῇ μπροστά μου!...»

Ἕνας περίεργος μεταλλικὸς ἤχος ποὺ ἄκουσε, τὸν ἔκανε νὰ σταμτήσει τοὺς συλλογισμοὺς του και ν' ἀνασηκώσῃ τὸ κεφάλι. Τὰ μέτρια του γούρλωσαν τότε, σὰν νάβλεπε φάντασμα.

Ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ἦταν ἀνοιχτή!

Ἡ νοσηλευτικὴ Κονσίτα ἔστεκε στὸ ἀνοιγμά της και τὸν κυττοῦσε στὰ μάτια!

Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς νέας ἦταν χλωμὸ σὰν τὸ κερί. Ἡ ἔκφρασίς της ἦταν παρῆξη κι' ἔκανε τὸν Ραῦμόν νὰ σταθῇ γιὰ μερικά ἀκόμη δευτερόλεπτα. «Υστερα ὅμως βλέποντας τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε ἡ Κονσίτα στὰ χέρια της, ἔνοιωσε πάλι τὸν θυμὸ νὰ φουντώνῃ μέσα στὰ στήθια τοῦ ἀγρίου, σὰν τοῦ ἀνήμερου θηρίου.

— Τὶ ἦρθες νὰ κάνης ἐδῶ; φώναξε σφίγγοντας τίς γροθιές του. Ἦρθες νὰ γλευτήσης τὴν ἀτίμη ἐπιτυχία σου, ἔ; Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς πολὺ ἀκριβὰ αὐτό, Κονσίτα! Νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ...

Ἡ νέα δὲν ἐβγαλε μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ἄλλος συνέχισε μὲ περισσότερη ὀρμὴ και πάθος:

— Ἐκτὸς κι' ἂν ἦρθες γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς, γιὰτὶ βλέπω πὼς κρατᾷς πιστόλι στὸ χέρι σου... Σὲ συμφέρει νὰ τὸ κάνης, Κονσίτα! Γιατὶ μόνο ἂν μὲ σκοτώσῃς θὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὴν ἐκδίκησί μου!....

— Εἶσαι ἀνόητος, Ραῦμόν!,

ψιθύρισε ή Σπανιόλα με παράξενη φωνή.

— Έτσι πιστεύεις; Καλά. Θα τ'ο δούμε... Για πές μου λοιπόν τ'ήρθες νά κάνης εδώ, τή στιγμή που τ'ο μάτς θ'άρχισή σέ λίγο χωρίς έμένα; Για νά χορτάσης τόν σαδισμό σου βλέποντας τήν άγωνία μου... Τ'ο ξέρω... Μά πά-λι πέφτεις έξω! Δέν έχω καμμιά άγωνία, Κιοντίτα! Γιατί ξέρω πώς καί χωρίς έμένα ή Ρεάλ μπο-ρεί νά κερδίση! Τ' ακούς;

— Ό Θεός νά δώση νά κερδί-ση καί μαζί μ' έσένα!, άπάντησε χωρίς έκφρασι ή νέα. Φύγε, Ρα-ϋμόν! Προλαβαίνεις νά βρίσκεσαι στο γήπεδο πριν άπ' τ'ο παιχνί-δι!

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΝΑΠΟΛΕ ΩΝ» άπόμεινε άκίνητος σάν άγαλμα. Ήταν σαστισμένος άπό τήν άρχή γιατί δέν μπορούσε νά καταλάβη τ'ο μήμα που είχε αυτή ή έπίσκεψις καί τώρα άπόγινε.

— Τι έννοείς; μουρμούρισε κα τάπληκτος.

— Δέν καταλαβαίνεις; Σου τ'ο είπα άρκετά καθαρά: Φύγε! Είσ' έλεύθερος!

Ό Ραϋμόν όμως δέν μπορούσε καί πάλι νά καταλάβη. Ίσως νά τ'ο είχε πη πραγματικά καθα-ρά όπως έλεγε, αλλά τ'α λόγια της δέν έξηγοΰσαν τίποτα.

— Νά φύγω; μουρμούρισε. Άλ-λά τότε γιατί δλ' αυτά; Γιατί αυτή ή σατανική πλεκτάνη; Γιατί ή αιχμαλωσία μου όλη τή νύχτα μέσα σ' αυτή τή φυλακή; Καί για-τί έρχεσαι τώρα μ' ένα πιστόλι στο χέρι για νά μ' έλευθερώσης;

— Ραϋμόν, αν θέλεις όλες αυ-τές τίς έξηγήσεις, ίσως νά μ'ην προλάβης τόν άγώνα... Ή ώρα που θ'άρχισή κοντεύει νά φτά-ση...

— Δέν μπορώ νά φύγω αν δέν μιλήσης! Θέλω μιά έξηγήσι για δλ' αυτά άλλοιώς θα τρελλαθώ!,

φώναξε ό Καπά φουντώνοντας καί πάλι.

— Πολύ καλά λοιπόν... Δέν είμ' έλευθερη, Ραϋμόν.. Έχω έναν άνθρωπο που ζω μαζί του άπό πο-λόν καιρό... Όταν έμπλεξα δέν ήξερα τί είδους άνθρωπος ήταν. Τόν φανταζόμουν καλό... ή τουλάχιστον σάν όλους τούς άλλους αν-θρώπους...

— Λοιπόν;

— Είναι παλιάνθρωπος με μιά λ'ξι! Δέν διστάζει μπροστά σέ τίποτα προκειμένου νά κάνει αυ-τό που θέλει... Θα μπορούσε καί νά σέ σκοτώσει ακόμα αν χρειαζό-ταν για νά μ'ην παίξης στο σημερι-νό παιχνίδι.....

— Μίλησε γρήγορα, Κοντί-τα....

— Σου τ'ο είπα πώς αν ήθε-λες έξηγήσεις μπορεί ν' άργού-σες... Προχτές μου πρωτόκανε λό-γο για τ'ο σχέδιό του νά σέ άπα-γάγη... Έχει λόγους που θέλει νά κερδίση ή Άθλητικό καί ήξερε πώς είσαι ό πιο φορμαρισμένος κυνηγός τής Ρεάλ. Μου είπε νά τόν βοηθήσω σ' αυτήν τήν άπα-γ'ογή....

— Καί τόν βοήθησες!

— Ναι! Έκανα όπως μου εί-πε καί σέ παρέσυρα στην παγί-δα....

— Μά γιατί; Καί γιατί τώρα μ' έλευθερώνεις;

— Άκόμα δέν τ'ο κατάλαβες, λοιπόν, Ραϋμόν; Άν δέν δεχόμουν θάβρισκε έναν άλλον τρόπο νά σ' αιχμαλωτίση... Ίσως καί νά σέ δολοφονούσε ακόμα ή νά έβαζε άλλους νά τ'ο κάνουν. Ή ζωή σου διέτρεχε τρομερό κίνδυνο... Μά κι' αν ακόμα δέν σέ σκότωναν καί σέ αιχμαλωτίζαν με διαφορετικό τρό-πο, ή άποχή σου άπό τ'ο μάτς θα ήταν βέβαιη... Ένώ τώρα... Τώρα που άπό τήν άρχή δέχτηκα με προθυμία νά λάβω μέρος στή συνωμοσία, κανείς δέν μπορούσε νά με ύποψιαστή... Έτσι θα μπο-ρούσα τήν τελευταία στιγμή νά σ'

ἐλευθερώσω καὶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς στὸ γήπεδο! Αὐτὸ δὲν κάνω;

— Οἱ Ραυμόν Κοπά εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια. Δὲν πίστευε πὼς ἄκουγε πραγματικά αὐτὰ τὰ λόγια. Τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε ὄνειρο.

— Ὡστε λοιπόν... Τάκανες ὅλ' αὐτὰ γιὰ μένα, Κονσίτα;

— Ναι, Ραυμόν!

— Καί... γιατί;

— Γιατί ὅσα σου εἶπα ἦταν ἀλήθεια... Γιατί ὅταν σὲ βλέπω στὸ γήπεδο νὰ εἶσαι ὁ κυρίαρχος ἀνάμεσα στοὺς φημισμένους ἀντιπάλους σου, κάνεις τὴν καρδιά μου νὰ χαροπηδᾷ μέσα στὸ στήθος μου! Φύγε, Ραυμόν! Θ' ἀργήσης! Ἡ ὥρα ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὸ παιχνίδι πλησιάζει...

— Ὁ Κοπά ἔκανε γιὰ μιὰ στιγμή μιὰ κίνησι πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ ξαφνικά στάθηκε.

— Ὅχι!, εἶπε κοφτά. Δὲν θὰ φύγω!

— Τρελλάθηκες;

— Καβάλου! Ἐσύ εἶσαι αὐτὴ ποὺ ἔχεις τρελλαθῇ! Δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτέ στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου... Καταλαβαίνεις τί θὰ σοὺ κάνῃ ὅταν δῇ πὼς μ' ἐλευθερώσες; Καταλαβαίνεις τί κίνδυνο διατρέχει ἡ ζωὴ σου; Ὅχι, Κονσίτα... Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω στὰ χέρια ἐνὸς τέρατος τῆς στιγμῆς ποὺ θυσιάζεσαι γιὰ μένα... Θὰ φύγω ἂν ἔρθῃς μαζί μου...

— Εἶναι ἀδύνατον..., μουρμούρισε ἡ νέα. Μὴν ἐπιμείνῃς σ' αὐτὴ τὴν τρέλλα, Ραυμόν! Σὲ θερμοπαρακαλῶ... Ἄν γίνῃ κάτι τέτοιο ὁ θάνατος μᾶς περιμένει καὶ τοὺς δύο... Ὡ! Ἄν ἦταν τόσο εὐκόλο νὰ φύγῃ κανεὶς ἀπὸ κοντά του!... Ἀπὸ πολλὸν καιρὸ θὰ εἶχα ζητήσει τὴν ἐλευθερία μου... Ἐχει πολλοὺς κοντά του... Εἶναι δολοκλήρῃ συμμορία... Ἄν γλυτῶς ἀπὸ τὸν ἕναν θὰ σὲ ξεκάνουν οἱ ἄλλοι...

— Τότε θὰ μείνω μαζί σου καὶ θὰ τοὺς περιμένω!, μουρμούρισε

με πείσμα ὁ «Μικρὸς Ναπολέων».

Δώσε μου αὐτὸ τὸ πιστόλι!

— Ραυμόν! Σὲ παρακαλῶ! Φύγε! Τὸ παιχνίδι ἀρχίζει σὲ λίγο... Ἐνὰ ἀμάξι εἶναι ἀπ' ἔξω... Πάρτο καὶ φύγε!... Μὴν καταστρέφῃς αὐτὸ ποὺ ἔκανα... Γί' αὐτὸ ἦρθα μὲ τὸ πιστόλι... Ἐνωια σου καὶ δὲν θὰ κινδυνεύσω... Πρέπει νὰ κάνῃς κάτι ἂν θές νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν ὀργή του...

— Εἶναι νὰ ρωτᾷς, Κονσίτα; Πᾶμε νὰ φύγωμε ἀπὸ δώ... Θὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομία... Θὰ ζητήσωμε προστασία...

— Δὲν γίνεται, εἶπε ἀπελπισμένα. Ὅλη μου ἡ ζωὴ θὰ περάσῃ μέσα σ' ἕνα ἀδιάκοπο φόβο ἂν κάνωμε ὅπως λές... Σοὺ εἶπα πὼς πρόκειται γιὰ συμμορία. Καὶ ὁ τελευταῖος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θὰ μείνῃ, θὰ κυττάξῃ νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι τρομερή... Εἶναι ὁ θάνατος... Κάνε αὐτὸ ποὺ σοὺ λέω...

— Τ' εἶν' αὐτό; μουρμούρισε ἀνήσυχος.

— Χτύπησέ με! Χτύπησέ με δυνατὰ νὰ μὲ ρίξῃς ἀναίσθητη!... Ὑστερα φύγε!

Τρόμαξε.

— Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; ψέλλισε. Ἐχεις τρελλαθῇ, Κονσίτα!

— Ἐσύ εἶσαι τρελλός! Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν πὼς ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ; Θὰ πῶ πὼς ἦρθα μὲ τὸ πιστόλι νὰ γλεντήσω μὲ τὴν ἀγωνία σου... Πὼς μπόρεσες νὰ μὲ γελάσεις, πὼς μὲ χτύπησες κι' ἐφυγες!... Ἡ τιμωρία μου θὰ εἶναι πολὺ μικρότερη τότε... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφιαστῇ τί ἔγω στὴν καρδιά μου, Ραυμόν! Κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ ποιά εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια!

— Ὁ Κοπά ἔσφιξε τὶς γροθιές του μὲ ἀγωνία.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό!, μουρμούρισε. Ἐλα μαζί μου

Κοντσίτα! Δεν θ' αφήσω κανένα να σε πειράξει! Σου τ' όρκίζομαι!

— Δεν έχεις ιδέα απ' αυτά!, φώναξε τρομαγμένη. Είσαι καλός να παίξεις μπάλα μα στα πιτόλια και στον θάνατο είναι άλλοι οι Ναπολέοντες!... Φύγε και ξέχασέ με!... Δώσε μου την ικανοποίησι πώς μπόρεσα να σε βοηθήσω μια φορά και πάρε μαζί σου μόνο μια ανάμνησι απ' τη συνάντησί μας... Άν μπορείς άς είναι καλή... Άλλα ποτέ μη θελήσης να με ξαναδείς... Θα είναι κίνδυνος και γι' αμένα!

Έσκιψε το κεφάλι του ο Ραϋμόν. Μέσα του ανοίχτηκε μια άβυσσος. Μόλις αυτή τη στιγμή κατάλαβε πώς ό,τι κι' αν έλεγε δεν θα μπορούσε να την πείση. Μόλις τώρα είδε με τα δικά της μάτια και ένιωσε πόσο δίκιο είχε ή Κοντσίτα....

— Πολύ καλά... μουμούρισε. Κοντσίτα, θα κάνω άπως λές... Έχε γι' α!....

— Χτύπησε με με δύναμι!, του φώναξε άπελπισμένα. Πρέπει να μείνι το σημάδι. αλλοίως μπορεί να μη με πιστέψουν!...

— Κλείσε τ' μάτια σου...

Ή νέα έκλεισε τ' ύπεροχα μάτια της. Τότε ο Ραϋμόν έσκιψε και φίλησε σ' αν νάταν ένας άκατανίκητος μαγνήτης, τ' α χείλη της.

— Σ' εύχαριστώ!, του ψιθύρισε.

Ο Κοπα μ' ένα ξέσπασμα τής ψυχής του, σ' αν τρελλός από τήν άπελπισία, τή χτύπησε με τρομερή δύναμι στο σαγόνι.

Τινάχτηκε σ' αν τή χτύπησε άστροπελέκι ή νέα και μ' ένα θόγυς κυλίστηκε στο έδαφος. Τό πισταόλι καταράκυλισε μακριά.

— Θεέ μου! Τί έκανα!, μουμούρισε ο Ραϋμόν. Έβαλα όλη μου τή δύναμι... Ίσως να τή σκότωσα!...

Όρμησε άπάνω της και τήν πήρε σ' αν άγκαλιά του. Έβαλε τή

κύτι σ' αν καρδιά της και άκουσε τούς χτύπους της τρελλός από τή χαρά του.

Έσκιψε και τή φίλησε πάλι κι' ύστερα τήν άκούμπησε μαλακά - μαλακά κάτω.

Στάθηκε ένα όλόκληρο λεπτό όρθιος από πάνω της και τήν κυτούσε. Καμμιά σκέψις δεν περνούσε από τή μυαλό του. Ήταν σ' αν τρελλός.

Ξαφνικά θυμήθηκε πώς γι' α' άρχισή τή μεγάλο παιχινίδι τής ό μάδας του δεν έμεναν παρ' α μερικ' α λεπτά.

— Άντίο, Κοντσίτα!, μουμούρισε.

Και τινάχτηκε σ' αν τρελλός έξω από τή φυλακή του.

Άνέθηκε τέσσερα - τέσσερα τ' α σκαλιά πού έβγαζαν από τή ύπόγειο και δρέθηκε σ' ένα προαύλιο παλιού έξοχικού σπιτιού.

Ένα άμάξι περιέμενε εκεί απ' έξω.

Πήδηξε σ' αν θέσι τού οδηγού. Τό κλειδί ήταν σ' αν μηχανή. Σ' αν δύο λεπτά ξεκινούσε.

Βρισκόταν σ' αν ψήλωμα έκείνο τή σπ' αν. Κάτω από τ' α πόδια του, σ' αν πεδιάδα, άπλωνόταν ή μεγαλούπολις τής Μαδρίτης... Ή μεγάλη λεωφόρος περνούσε καμμιά διακοσαριά μέτρα παρακάτω.

Έφτασε σ' αν τήν και τότε πάτησε τή γκάζι ως τή τέρμα του.

Τό αυτοκίνητο μούγγρισε σ' αν θυμωμένο θηρίο και χύθηκε μακ' αν σμένο σ' αν ίσιο άσφαλτοστρωμένο δρόμο, καταπίνοντας λαίμαργα τήν άπόστασι...

ΟΙ ΠΑΙΚΤΕΣ τής Ρε-άλ έβγαιναν τρέχοντας ό ένας π' αν από τόν άλλον σ' αν καταπράσινο γήπεδο, μέσα σ' ένα πραγματικό παραλήρημα ένθουςιασμού τών όπαδών της.

Και ξαφνικά όι φίλαθλοι άρχισαν να φωνάζουν παραξευμεμένοι,

— Είναι δέκα! Είναι δέκα! Ποιος λείπει;

— 'Ο Κοπά!, φώναξαν άμέσως άλλοι άνησυχοι. Γιατί νά μη βγή άραγε; Μήπως δέν παίξει; Χαθήκαμε άν λείψει ό «Ναπολέον»!

— Θα βγή! Άφου κατεβαίνουν δέκα θά πη πώς θά βγή. Μπορεί νά είχε κάτι τόν παπούτσι του και κάθισε νά τού τόν διορθώσουν... Άν ήταν νά μην παίξει θά κατέβαιναν έντεκα... Θάταν κάποιοι άλλος στή θέση του...

Άνάμεσα στό πλήθος, μιá μονόδα χαμένη στήν άπέραντη θάλασσα, ένας άνθρωπος μέ μοχθηρό βλέμμα χαμογελούσε σατανικά.

— Άμ δέν θά βγή!, μούγγρι σε άγρια. Άδικα φαντάζεστε πώς θά τόν δήτε νά παίξει! Έκεί πού είναι μόνο γιά μπάλλα δέν έχει ό ρεζί!... Άλλά τόν περιμένουν μέχρι τήν τελευταία στιγμή και δέν κατεβάζουν τόν άναπληρωτή του! ... Περιμένετε λοιπόν και άν θά τόν δήτε νά μου σφυρίξετε!

Μιά ιαχή συγκλόνισε τόν γήπεδο άπ' άκρη σ' άκρη τήν ίδια στιγμή.

Οί παίκτες τών δυό ομάδων είχαν πάρει θέσεις γιά ν' άνοίση τόν παιχνίδι. 'Ο διαιτητής στό πλάι τής σέντρας κυττούσε τόν ρολόι του.

Τότε ένας παίκτης φώνηκε νά βγαίνει άπό τόν ύπόγειο διάδρομο τών άποδυτηρίων πού έβγαζε μέσα στό γήπεδο.

Γι' αυτόν τόν παίκτη άνέθηκε μεσούρανα ή θριαμβευτική ιαχή: γιά τόν Ραϋμόνδο Κοπά, τόν «στρατηγό» τής Ρεάλ!

Η άνησυχία τών φιλάθλων πέροςσε μονομιάς βλέποντας τόν διάσημο Γάλλο νά βγαίνει τρέχοντας σάν θηρίο έτοιμο νά ριχτεί πάνω στά θύματά του. Μιά θάλασσα άπ'ό χειροκροτήματα τόν ύποδέχθηκε.

Πήγε και πήρε τή θέση του στό δεξι πλάι τού μεγάλου Ντι Στέφανο πού τού χαμογέλασε χαρού-

μενος.

'Ο έκπατρισμένος Ούγγαρέζος Φέρεντς Πούσκας άπό τή χαρά του έτρεξε κοντά του και τού έσφισε τόν χέρι.

'Ο διαιτητής σφύριξε μέ δύναμη.

'Ο άνθρωπος μέ τόν μοχθηρό βλέμμα, πάνω στίς κερκίδες, είχε μείνει άκίνητος σάν άγαλμα όλη αυτή τήν ώρα, μέ τά μάτια γουρλωμένα τόσο πολύ πού έλεγες πώς θά τού πεταχτούν έξω άπό τίς κόγχες τους.

Ξαφνικά, τινάχτηκε όρθιος μ' ένα μούγγρητό μανιασμένου ταύρου και πατώντας περισσότερο πάνω στους άλλους φιλάθλους πού ήταν στριμωγμένοι σάν τσαμπιά άπό σταφύλια, ώρμησε γουρλιάζοντας πρós τήν έξοδο, ανάμεσα στό κύμα άπό τίς διαμαρτυρίες τους..

Μ Ε ΤΟ σφύριγμα τού

διαιτητή, ό Ντι Στέφανο πέταξε τή μπάλλα λίγο μπροστά και δεξιά, στό πόδια τού Κοπά.

'Ο «στρατηγός» προχώρησε μπροστά δυό βήματα και τήν ώρα πού ό αντίπαλος φόρ όρμησε νά τόν άνακόψη, τήν γύρισε έντεχνα πρós τά πίσω στόν Πούσας, πού είχε άπομείνει άκίνητος στή θέση του πάνω στή γραμμή τής σέντρας.

'Ο «καλλιάζων συνταγματάρχης» χωρίς καμιά άργοπορία τήν έσπρωξε μπροστά στόν Ντι Στέφανο, πού είχε κιόλας κάνει έμβολή πρós τόν αντίπαλο τέρμα.

'Ο μεγάλος σέντερ φόρ γύρισε τόν σώμα του άριστερά και παρατήρησε τόν έξτρεμ πού έτρεχε παράλληλα μέ τή γραμμή τού άράουτ. "Ενας χάρ κι' ένα μπάκ ριχτηκαν άπό τ' άριστερά γιά νά τού κλείσουν τόν δρόμο πρίν κάνει τήν σέντρα. 'Ο νοτιοαμερικανός χωρίς νά γυρίση τόν σώμα του καθόλου άπό τή θέση του και αντί νά χτυπήση τή μπάλλα μέ τόν δε-

Ξί, την κλώτσησε με δύναμι με το άριστερό.

Ο Τζέντο, ο έξω δεξιά της Ρε-άλ, είδε με την ίδια έκπληξη πού τ'ό εϊδαν και οί χιλιάδες τών φι-λάθλων και οί άλλοι συμπαίκτες του και οί αντίπαλοι, τή μπάλλα, νά πέφτη ακριβώς μπροστά στα πόδια του, τήν ώρα πού όλοι έτρε-χαν πρós τήν άριστερή πτέρυγα.

Μόνο ο Ραϋμόν Κοπά είχε κα-ταλάβει!

Ο «στρατηγός» κατέβαινε κιό-λας με καλπασμό πρós τή δεξιά γωνία τής μεγάλης περιοχής.

Ο Τζέντο έστρωσε μπροστά τή μπάλλα και προχώρησε. Ο ά-ριστερός μπάκ τής 'Αθλέτικο ώρ-μησε νά τόν άνακόψη.

Ο άλλος νοτιοαμερικανός γκε-λάρησε τή μπάλλα με τέχνη και τήν πέταξε πάνω από τó κεφάλι του αντίπαλου του στόν Κοπά, πού είχε πιάσει τή γωνία τής πε-ριοχής.

Τόσο κεραυνοβόλα είχε γίνει αύ-τό τó τρίγωνο, πού τά μπάκ πού είχαν τρέξει πρós τó έξω άριστε-ρά τής Ρεάλ, τόν Ματέος, δέν εί-χαν προλάβει νά γυρίσουν στή θέ-σι τους.

Ο «στρατηγός» έπιασε τή μπάλ-λα στόν άέρα κι' έστειλε τόν κε-ραυνό του μ' ένα τρομερό γυρι-στό σούτ.

Ο τερματοφύλακας τών αντι-τάλων πού είχε κλείσει τή δεξιά γωνία, είδε μιá άστραπή νά καρ-φώνεται στό άριστερό Γ του τέρ-ματός του.

Ούτε πρόλαβε νά κινηθί από τή θέσι του!

Τό μεγάλο ρολόι του γηπέδου έδειχνε μισό λεπτό! Η μπάλλα δέν είχε άγγίξει ακόμα ούτε μιá φορά πάνω σέ παίκτη τής 'Αθλέ-τικο Μαδρίτης! Τó σκόρ είχε γί-νει ένα - μηδέν!

Τρομερές φωνές έξαλλου ένθου-σιασμού κύλωναν τήν έπιτυχία. Η άνθρωποθάλασσα του γηπέδου τρι-κύμισε σάν νά τήν χτύπησε ό ά-

γριος βοριάς.

Ο Πούσκας, ό Ντι Σπέφανο, ό Ματέος, ό Τζέντο και ό Σαντι-στεμπάν με δάκρυα στα μάτια άπ' τή χαρά τους έτρεξαν και γέ-μισαν φιλιá τόν Ραϋμόν Κοπά.

Ο «στρατηγός» άλλη φορά θά γοροπηδούσε κι' εκείνος σάν παι-δί και θά γελούσε μαζί τους.

Τώρα απόμεινε σοβαρός και και καθώς γύριζε πρós τή σέντρα μιá γλυκιά και θλιμμένη όπτασία βρισκόταν διαρκώς μπρós στα μά-τια του.

Η σέντρα έγινε μέσα σ' ένα πραγματικό παραλήρημα τών όπα-δών τής Ρεάλ πού δέν έλεγε νά κοπóση.

Ηλεκτρισμένοι άπό τó ξαφνικό και άναπάντεχο γκόλ πρὶν καλά - καλά άρχίση τó παιχνίδι, οί παί-κτες τής 'Αθλέτικο προσπάθησαν νά αντιδράσουν και γιά λίγες στι-γμές έπαιξαν με πείσμα έξω από τά καρρέ τής Ρεάλ.

Μά τά δυό περίφημα μπάκ τής θουλικής ομάδας, ό Μίκε κι' ό Ρουίζ, με έπικεφαλής τόν έκπλη-κτικό κεντρικό όπισθοφύλακα Λε-σμες, έκαναν καλά τή δουλειά τους. "Υστερα γιά άλλα δυό λε-πτά τó παιχνίδι ίσορρόπησε.

Στό κέντρον δινόταν δυνατή μά-χη.

Η βοή του πλήθους είχε κάπως κοπάσει και όλοι παρακολουθού-σαν με άγωνία πώς ή 'Αθλέτικο είχε άνοίξει νά άνασυντάσσεται και νά παίξη πιό ψυχραιμα.

Οί χιλιάδες τών όπαδών της άρ-χισαν με ρυθμικές κραυγές νά δι-νουν κοράγιο στήν άγαπημένη τους ομάδα.

— 'Αι-τλέ-τι-κο! 'Αι-τλέ-τι-κο!

Τά καρρέ τής Ρεάλ γέμισαν και πάλι αντίπαλους κυνηγούς. Ο σέν-τερ φόρ βοέθηκε σέ εύνοική θέσι-για σούτ και γωρίς καθυστέρηση κεραυνοβόλησε τόν Ντουιγκέζ.

Ο καίλομος τής Μαδρίτης τρι-άχτηκε σάν γιά νά δικαιολογή-ση τó παραρσούκλι του. Η μπάλα

λα όμως έβυσε τὰ δοκάρια καί πέρσσε αὐτοί.

Κί' ὅπως τὰ παιδιὰ τῆς Ἀθλέτι κυ δὲν ἀπογοητεύτηκαν, οἱ κραυγὲς τῶν φιλάθλων ἔγιναν πιδ ἔντονες.

Σέ νέα κάθοδο ἡ μπάλλα βρέθηκε πάλι στὰ πόδια τοῦ φόρ τῆς Ἀθλέτικο.

Ξαφνικά ὅμως καί ἐνῶ ὅλοι περρίμεναν τὸ καινούργιο σούτ, ἕνας παίκτης τῆς Ρεάλ πού ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἄλλη γωνία τοῦ γηπέδου, τοῦ ἔκλεψε τὴ μπάλλα μέσα ἀπὸ τὰ πόδια ἀναγκάζοντάς τον νὰ κλωστήσῃ τὸν ἀέρα.

Ἦταν ὁ Κοπά.

Ὁ «στρατηγὸς» κατάλαβε τὸν κίνδυνο. Κάποιοι χρειαζόταν ἐκεῖ νῆ τὴ στιγμή νὰ σπάσῃ τὸν κλοῖο.

Πῆρε τὴ μπάλλα μόνος του καί χύθηκε πρὸς τὸ ἀντίπαλο τέρμα.

Δυὸ ἀντιπάλους πού ἐπεχείρησαν νὰ τὸν σταματήσουν τοὺς ξεγλίστρησε μὲ θαυμάσιες προσποήσεις.

Οἱ ὁπαδοὶ τῆς Ρεάλ βούϊξαν πάλι στὶς κεοκίδες. Ἀρχισαν νὰ φωνάζουν μαζί οἱ φίλαθλοι καί τῶν δυὸ ομάδων, δημιουργώντας πραγματικὸ πανδαμόνιο.

Ἕνας καινούργιος ἀντίπαλος προσπάθησε νὰ ἀνακόψῃ τὸν «Μικρὸ Ναπολέοντα».

Ἐκεῖνος ἔρριξε στὸν ἀμαρκάρι στο Ντὶ Στέφανο κι' αὐτὸς γρήγορα - γρήγορα τὴ γύρισε στὸν Πούσкас.

Ὁ θρύλος τοῦ οὐγγρικοῦ ποδοσφαίρου πασσάρησε μπροστὰ στὸν Κοπά, σὲ περίφημη θέσι.

Ὁ «στρατηγὸς» χύθηκε σὰν γεοράκι. Ἡ θέσις ἦταν ἰδεώδης γιὰ σούτ.

Ὁ τερματοφύλακας τῆς Ἀθλέτικο ἐτοιμάστηκε γιὰ τὸν κεραυνὸ ἐνῶ δυὸ μπᾶκ μαζί ἔτρεχαν λαφιασμένα νὰ προλάβουν.

Ὁ Κοπά προλάβαινε νὰ σουτάρῃ ποῖν ζυνώση κανεῖς τους.

Ὁ γκολκῆπερ ὅμως εἶχε πάρει θέσι. Ὑπῆρχε μιὰ πιθανότητα νὰ ἂ

ποκορούσῃ.

Ἐπίτιδες καθυστέρησε ὁ Ραϋμόν, κόνοντας πὼς μπερδεύτηκε μὲ τὴ μπάλλα.

Θριαμβευτικά τὰ ἀντίπαλα μπᾶκ μπήκαν μπροστὰ του καί τότε ὁ «στρατηγὸς» πέταξε μὲ τὸ τακούνι τὴ μπάλλα πρὸς τὰ πίσω στὸν Ντὶ Στέφανο πού καραδοκοῦσε ὁλομόναχος μπρὸς σὲ μισὸ ἄδειο τέρμα.

Δὲν χρειάστηκε καμμιά προσπάθεια γιὰ νὰ τὴ σπρώξῃ μαλακὰ νὰ κυλήσῃ μέσα στὸ βάθος τῶν δικτυῶν!

Η ΤΑΝ ἕνα πραγματικὸ ποδοσφαιρικὸ ὄνειρο ὁλόκληρη ἡ ἐνέργεια τοῦ Κοπά, ἀπὸ τὴν πρῶτὴ στιγμή πού πῆρε τὴ μπάλλα, ὡς τὴν τελικὴ ὑπέροχη πάσσα πού ἔκανε στὸν φημισμένο φόρ τῆς ομάδος του.

Οἱ θερμόαιμοι φίλαθλοι ξεσηκώθηκαν γιὰ τὰ καλὰ καί ἀπειλοῦσαν νὰ γκρεμίσουν τὸ γήπεδο ἀπὸ τὸ μεγάλο πανηγύρι τους!

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ ἀστέρια τῆς Ρεάλ ἀγκάλιασαν τὸν «Μικρὸ Ναπολέοντα». Ὁ Σαντιστεμπᾶν παρὰ τίς διαμαρτυρίες τοῦ Ραϋμόν, τὸν σήκωσε πάνω στοὺς ὤμους του καί τὸν κουβάλησε μέχρι τὴ σέντρα!

— Ἐγὼ τοὺς τῶλεγα!, ξεφώνιζε εὐτυχισμένος. Ἐγὼ τοὺς τῶλεγα, μ' ἀκοῦς, Ραϋμόν; Ἦμιον ὁ μόνος πού ὡς τὴν τελευταία στιγμή τοὺς φώναζα ὅτι θάρθης!

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτῃ καί ὥστε ὁ τὸ παιχνιδι ἐξέλιχθῃ σὲ μιὰ ἀριστοτεχνικὴ ἐπίδειξι ἀνώτερης ποδοσφαιρικῆς τέχνης, ἀπὸ μέρους τῶν παικτῶν τῆς Ρεάλ.

Τοῦ κάκου οἱ ἀντίπαλοι προσπάθησαν στὴν ἀρχὴ νὰ ἀντιδράσουν.

Ἐμψυχωμένοι ἀπὸ τὸ τρομερὸ «κέφι» γιὰ μπάλλα πού εἶχε σῆμερα ὁ «στρατηγὸς Κοπά», προσπάθησαν ὅλοι νὰ φανοῦν ἐφάμιλ

λοι μαζί του κι' έδωσαν ό,τι μπόρεσαν για να το καταφέρουν. Και δεν χρειαζόταν, αλήθεια, παρά μόνο μία φιλότιμη προσπάθεια από μέρος ενός Πούσκας, ενός Νηϊ Στέφανο και ενός Ματέος, για να ακολουθήσουν το δαιμονισμένο παιχνίδι του Γάλλου.

Η Ρεάλ άρχισε να πετάει κυριολεκτικά μέσα στο γήπεδο. Άπτε το είκοστό λεπτό και ύστερα κάθε προσπάθεια των παικτών της Άτλέτικο περιορίστηκε στην άπελπισμένη άμυνα για να μην αύξηθι περισσότερο το σκόρ.

Μα ούτε αυτό το κατάφεραν.

Στο τέλος του ήμιχρόνου, ό άφθαστος μαγυάρος Πούσκας, από καλοζυγισμένη σέντρα του Ρα ύμν Κοπά, τίνανε τα δίχτυα για τρίτη φορά.

Και στο δεύτερο ήμιχρονο, η δουλειά συνεχίστηκε από το πρώτο κιόλας λεπτό.

Τα παιδιά της Άτλέτικο που δεν ύπερούσαν πολύ από εκείνα της Ρεάλ, είχαν όστόσο καταλάβει πως σήμερα, αν προσπαθούσαν να κερδίσουν θα έχαναν άσφαλώς τον καιρό τους.

Όλοι λαχταρούσαν να τελειώσι αυτό το φοβερό παιχνίδι! Κάθε στιγμή που τους δινόταν ή εύκαιρία να ξανασάνουν, τα μάτια τους καρφώνονταν με άγωνία στο μεγάλο ρολόι και μετρούσαν τα δευτερόλεπτα.

Άκόμα και οι παίκτες της Ρεάλ κατά το τέλος του παιχνιδιού άνέκοψαν κάπως την όρμή τους, άφού ό θρίσμβος είχε πια έξασφαλίσθι.

Ό μόνος που δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να όργωνι το γήπεδο άπ' άκρη σ' άκρη, ήταν ό Κοπά.

Έπαιζε συνεπαρμένος από το πάθος που φούντωνε μέσα του έναντιόν ενός άγνώστου, που τον φανταζόταν άκριβώς όμοιον όπως ζωγραφίζουν οι ζωγάφοι τον σατανά. Του φαινόταν πως κάθε φο

ρά που κλωτσούσε τη μπάλλα, κλωτσούσε τον ίδιο τον έχθρό του που είχε κοιταζόψει για πάντα τη ζωή της Κοντίτας... Είχε την ψευδαίσθησι πως κάθε γκολ που έβγαζε στην Άτλέτικο σήμερα, ήταν κι' από μία μαχαίριά στην καρδιά εκείνου του τέρατος.

Κι' ό Ραύμν Κοπά έμπηξε πολλές τέτοιες μαχαίριές στον έχθρό του, άφού έβγαλε άλλα τρία προσωπικά γκολ στο δεύτερο ήμιχρονο, για να τελειώσι το μάτς με καθολική συντριβή της Άτλέτικο.

Όταν ό διαιτητής περνώντας ένα λευκό μαντήλι πάνω από το πρόσωπό του για να σφουγγίσι τον ιδρώτα του, σφύριξε την λήξι του δραματικού άγώνος, ή ιστορία του Ισπανικού ποδοσφαίρου είχε γράψει έναν άκόμα θρίσμβο της Άλεγώνος των Ξένων:

Ρεάλ — Άτλέτικο: 6—0!

ΑΓΚΛΙΑ κρατούσε ό Σαντιστεμπάν τον Ραύμν Κοπά, ως έξω στον δρόμο.

Με δυσκολία άνοιξαν δίοδο άνάμεσα στα άφηνισμένα από τον ένδουσιασμό πλήθη που ήθελαν να πνίξουν άπ' τη λατρεία τους τον «Μικρό Ναπολέοντα».

Τό άμάξι του Σαντιστεμπάν με όδηγό τον ίδιο, τους πήρε και τους γλύτωσε.

Ό άριστερός χάφ της Ρεάλ γελούσε από την εύτυχία του.

Έαφνικά όμως σταμάτησε να γελά και γύρισε και κύτταξε με μεγάλη περιέργεια τον φίλο του, που καθόταν πλαί του σιωπηλός και βλοσυρός.

— Διάβολε!, φώναξε. Δεν σε βλέπω να χαίρεσαι για τον θρίσμβό σου, «στρατιγέ»!

— Στ' αλήθεια, καλέ μου φίλε!, άπάντησε σκυθρωπός. Δεν νοιώθω καμιά χαρά.

Ό Σαντιστεμπάν γέλασε.

— Άσφαλώς από μετριοφροσύ

νη!, φώναξε. Πολύ καλά! "Αν όμως δεν χαίρεσαι για τόν προσω-
γικό σου θρίαμβο, τουλάχιστον
βιά είσαι ευτυχισμένος για τη νί-
κη της ομάδας μας της Ρεάλ!

Ο Ραϋμόν είπε σιγά σιγά να
τόλεγε στον ίδιο τον έαυτό του:

— Δεν θέλω ποτέ μου μια τέ-
τοια νίκη που να στοιχίζει τόσο
άκριβά! Δεν θάθελα ποτέ μου μια
άλλη τ έ τ ο ι α νίκη! Τ' ά-
κούς, Σαντιστεμπάν;

Ο φίλος του γούρλωσε τὰ μά-
τια και για πρώτη φορά πρόσεξε
πόσο χλωμός ήταν ο «Μικρός Να-
πολέων».

— Άλήθεια... Δεν πρόλαβες
να μάς πής γιατί άργησες σήμε-
ρα!, είπε σοβαρά. Θα έχη άσφα-

λώς κάποια σχέση με τη στενοχώ-
ρια σου, έ Ραϋμόν;

— Ναί...

Ο Κοπά κατάφερε να χαμογε-
λάσει επί τέλους αλλά το χαμόγε-
λό του ήταν κι' αυτό λυπημένο.

— Γιατί θες να μελαγχολήσης
κι' έσύ, Σαντιστεμπάν; Σήμερα
είναι μέρα θριάμβου! Όλοι πρέ-
πει νάναι χαρούμενοι και να γλεν-
τύνε για τη νίκη!....

— Η Νίκη άξίζει για κάθε θυ-
σία, Ραϋμόν!...

«Το ίδιο θα μούλεγε και η Κον-
ταίπα!», συλλογίστηκε ο «Μικρός
Ναπολέων»...

Z. NTEMAIP

Μετάφρ.: Γ. Μαριμαρίδη

— "Όχι, δεν είναι γορίλλας, είναι ο νέος σέντερ μπάκ που
άγόρασε η ομάδα μας.

Ο ΥΦΑΝΤΗΣ

μᾶς ἐμπιστεύεται τὰ μυστικά του

Τετάρτη ἀπόγευμα. Οἱ πόρτες τοῦ γηπέδου Καραϊσκάκη, τοῦ γηπέδου ποῦ ἔχει γνωρίσει περισσότερες νίκες καὶ μεγαλύτερους θριάμβους ἀπὸ κάθε ἄλλο, εἶναι ἀνοιχτές. Ξέρω πολὺ καλά πῶς δὲν γίνεταί κανένας ἀγώνας σήμερα, κι' ὅμως, ἀπὸ μέσα φθάνουν φωνές καὶ χειροκροτήματα.

— Τί συμβαίνει; ρωτῶ ἕναν περαστικό πιτσιρίκο.

— Προπονεῖται ἡ Ὀλυμπιακάρα! μού ἀπαντρεῖ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ὅλο περιφάνεια.

Μπαίνω στὸ γηπεδο, ὅπου, στίς κερκίδες του, κάπου χίλιοι φανατικοὶ θεατὲς παρακολουθοῦν τὸν ἀγῶνα προπονήσεως ποῦ δίνουν μεταξὺ τους δύο ὁμάδες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ προπονητοῦ των Βάλε. Ἡ μιὰ ὁμάδα φορεῖ κόκκινες φανέλλες καὶ ἡ ἄλλη γκριζες. Στὴ γκριζὰ ὁμάδα παίρνει τὸ μάτι μου τὸν μαέστρο Μπέμπη, τὸν Ὑφαντῆ, τὸν Ψύχο καὶ τὸν Πολυχρονίου.

Ὁ τελευταῖος, σὲ μιὰ στιγμή, κλέβει τὴ μπάλλα μὲ τέχνη ἀπὸ ἕναν «κόκκινο» καὶ τὴν πασάρει μὲ ἀκρίβεια στὸν Ψύχο, μιὰ τραβέρσα τοῦ ὁποίου τὴ φέρνει στὰ πόδια τοῦ Μπέμπη. Αὐτὸς κάνει μερικές ἐξυπνες ντρίπλες, ξεπερνώντας τὸ ἀριστερὸ μπᾶκ καὶ στέλνει τὴ μπάλλα στὸν ἐπέρχόμενο Ὑφαντῆ. Ἀκάθεκτος ὁ κεντρικὸς κυνηγὸς ὁρμαεῖ ἐναντίον τοῦ τέρματος ποῦ ὑποστηρίζει ὁ Θεοδωρίδης. Ὁ τελευταῖος ἀντιλαμβάνεται τὸν κίνδυνο καὶ ἐπιχειρεῖ ἐξοδο, ἐτοιμος νὰ πλονκάρεῃ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Ὑφαντῆς σταματρεῖ ἀπότομα κι' ὁ

πας ὁ Θεοδωρίδης τὸν πλησιάζει, πετάει τὴ μπάλλα ψηλά, περνώντας τὴν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ τερματοφύλακα.

Ξαφνιασμένος, αὐτὸς γυρίζει πίσω, μα εἶναι ἄργα τῶρα πιά. Ἡ μπάλλα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα γκέλ, ἔχει κουρνιασεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ τῶν διχτυῶν.

Χειροκροτήματα ξεσποῦν στίς κερκίδες.

— Ἐξυπνο, ἔ; μοῦ λέει ὁ διπλανὸς μου καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος κυνηγὸς ποῦ νὰ ἔχη τὴν ἀντίληψι καὶ τὴν τέχνη τοῦ Ὑφαντῆ...

*

Περιμένω τὸν σέντερ φὸρ τοῦ θρυλικοῦ Ὀλυμπιακοῦ στὸ μπᾶρ τοῦ γηπέδου. Μετὰ τὴν προπονήσι τοὺς ἔχει ἀναλάβει στὰ ἀποδυτήρια ὁ μασέρ τῆς ὁμάδος. Φίλαθλοι κάθε ἡλικίας κάθονται στὰ κομπᾶ τραπεζάκια του καὶ συζητοῦν ζωηρὰ —γιατὶ ἄλλο;— γιὰ τὸν Ὀλυμπιακό, γιὰ τὸ πρωτάθλημα «ποῦ εἶναι καὶ φέτο σίγουρα δικό μας» καὶ γιὰ τὸ Κύπελλο.

Περνᾷ μιάμιση ὥρα ἀναμονῆς, μπροστὰ σ' ἕνα φυτζάνι καφέ, καὶ ὁ Ἡλίας Ὑφαντῆς κάνει ἐπιτέλους τὴν ἐμφάνισι του. Γελαστός, γόης πραγματικὸς μὲ τὸ τουηντ σακκάκι του, μοῦ σφίγγει τὸ χέρι καθὼς τοῦ συστήνουναι.

— Θὰ ἤθελα νὰ σὲ ἀπασχολῶσω μόνον δέκα λεπτά μὲ μερικές διακριτικές ἐρωτήσεις, τὸν παρακαλῶ.

— Γιατὶ ὄχι;

Καθόμαστε στὸ τραπεζάκι τοῦ βάθους κι' ἐνῶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς θαμώνες σέρνουν κοντὰ μας τὶς

καρέκλες τους, αρχίζω με την πρώτη ερώτηση:

— Πόσα χρόνια παίζεις μπάλα, 'Ηλίας;

— 'Οχτώ.

— Και πόσα δεν παίζεις;

— Δεκαπέντε.

Μιά πρόσθεσις, μιά αφαίρεσις κατόπιν, και το πρώτο μυστικό του 'Υφαντή είναι στα χέρια μας. Είναι εικοσιτριών χρονών, γεννήθηκε δηλαδή το 1936.

— "Αρχισα να παίζω μπάλα στη γειτονιά μου, μάς λέει — γιατί τώρα είμαστε πολλοί που τον ακούμε. Πρώτο μου γήπεδο ήταν ο δρόμος. 'Ο αγαπημένος μου 'Ολυμπιακός δεν με πήρε έτοιμο, από άλλη ομάδα, όπως συμβαίνει με πολλούς παίκτες. Είμαι δικό του δημιούργημα. Αυτός ήταν η πρώτη μου ομάδα και ασφαλώς και η τελευταία.

— "Έχεις μετρήσει τα γκολ που έχεις βάλει ως σήμερα στους επίσημους αγώνες;

Γελάει με την ερώτησι που του υποβάλλω.

— Πού να τα μετρήσω! Δεν είναι πέντε, ούτε δέκα. Είναι άπειρα. Σκεφθήτε πόσα μιάτς δίνει μια ομάδα το χρόνο. Χάνεις εύκολα το λογαριασμό...

— "Έχεις δικιο. Πές μας, 'Ηλίας, στα τόσα παιχνίδια που έχεις πάει μέρος ως τώρα, ποιο ήταν εκείνο που σου άφησε τις ζωηρότερες εντυπώσεις;

— Δεν θα ξεχάσω ποτέ μου το μιάτς που έδωσε η ομάδα μου με τον 'Ερυθρό 'Αστέρα της Γιουγκοσλαβίας, το 1957, νομίζω. "Αν θυμάστε, νικήσαμε τότε, ύστερα από ένα περίφημο παιχνίδι, με 2—1. Το ένα από τα δύο γκολ ήταν δικό μου τη συγκίνησι που δοκίμασα μετά το γκολ, αλλά και μετά τη λήξι του αγώνος, που μάς δρῆκε θριαμβευτές, δεν θα τη δοκίμασω ποτέ, σε οποιονδήποτε νικηφόρο αγώνα κι' αν πάρω μέρος.

'Ο 'Ηλίας 'Υφαντής είναι ένας από τους τεχνικώτερους ποδοσφαιριστές της χώρας μας. Οι ντρίπλες του και διαίτερα τα μπασίματα του προς το αντίπαλο τέρμα, είναι έξοχα. 'Η φήμη του, σαν διεθνούς παίκτη, έχει διαβή τα όρια της 'Ελλάδος. Τον ρωτώ αν του έχουν γίνει προτάσεις από ευρωπαϊκές ομάδες.

— Είχα ευνοϊκές προτάσεις από δύο 'Ιταλικές ομάδες, μάς αποκαλύπτει, από την περίφημη Μίλαν και την ισάξιά της Τριεστίνια. 'Αλλά...

— 'Αλλά;

— 'Ο Πειραιάς με κρατάει γερά κοντά του και η θρυλική μου ομάδα πιο γερά ακόμα. Τί να τις κάνης τις δόξες στο εξωτερικό, όταν έχεις αφήσει την καρδιά σου στο γήπεδο του Καραϊσκάκη, κοντά σε τόσους φίλους, σε τόσα αγαπημένα πρόσωπα και σε τόσες αναμνήσεις;

'Ακολουθεί τώρα μια ερώτησι που τον ξαφνιάζει, αλλά δεν διατάζει ν' απαντήσει:

— "Αν δεν έπαιζες στον 'Ολυμπιακό, σε ποιά άλλη ομάδα θα ήθελες να παίξεις;

— Στην ΑΕΚ. Σάν... φίλαθλος, αν εξαιρέσουμε τον 'Ολυμπιακό που είμαι αίμα του, συμπαθώ την ΑΕΚ.

Οί παριστάμενοι γελούν.

— "Ωστε είσαι κρυπτο - 'Αεκτζής!, του λέει κάποιος κι' ο 'Ηλίας γελάει με τη σειρά του.

— Κι' αν δεν σε έωναν τόσοι δεσμοί με τον 'Ολυμπιακό και με τον Πειραιά, σε ποιά ξένη ομάδα θα ήθελες να παίξεις;

— Σε ένα οποιοδήποτε ιταλικό συγκρότημα.

— Ποιους θεωρείς καλύτερους παίκτες, εκτός βέβαια από τους παίκτες του 'Ολυμπιακού που... ασφαλώς τους θεωρείς όλους αστους;

— Παίκτες κλάσεως είναι ο Νε-

στορίδης και ό Λινοξυλάκης. Ό πρώτος είναι μεγάλος τεχνίτης της μπάλλας και ό δεύτερος γνωρίζει όλα τα μυστικά της. Από τους θερματοφύλακες, — εξαιρείται κι' εδώ ό 'Ολυμπιακός— μου άρέσει ό Σεραφείδης μ' όλο πού... μου κάνει τόσο κακό, έμποδίζοντας τη μπάλλα νά μπη στά δίχτυα του!

Μερικοί φίλοι του 'Υφαντή, που τόν περιμένουν στην έξοδο του μπάρ, τού κάνουν νόημα πώς διάζονται. Είναι περασμένη ή ώρα και δέν θέλω νά τόν κρατήσω πιδό πολύ.

— Σου άρέσει τό θέατρο και ό κινηματογράφος; τόν ρωτώ.

— Πολύ. 'Ιδιαίτερα τό θέατρο.

— Ποιους ήθοποιους προτιμάς;

— Τό Δημήτηρ Χόρν και τη Τζένη Καρέζη.

— Μιά τελευταία έρώτησι...

"Έχει σηκωθεί όρθιος έτοιμος νά φύγ.

— Ναί, αλλά αύτή την έρώτησι θα τήν κάνω έγώ σέ σάς, μου έπιτρέπετε;

— Γιατί όχι; τού άπαντώ.

— Πήτε μου, λοιπόν, τί γνώμη έχουν οί φίλαθλοι για μένα, για τόν 'Ηλία 'Υφαντή, δηλαδή.

— Την άπάντησι θα στην δώσω... γραπτώς, τού λέω για ν' άποφύγω τόν σκόπελο. Θα τη διαβάσης από τις σελίδες τών «'Ασων του Γηπέδου».

Συνεπής λοιπόν στην ύπόσχεσί μου τού τη δίνω τώρα: «Οί φίλαθλοι, τού 'Ολυμπιακού αλλά και τών άλλων ομάδων, πιστεύουν πώς είσαι ένας από τους σπάνιους παίκτες τών 'Ελληνικών γηπέδων όταν... δέν κάνουν κατάχρησι άτομικού παιχνιδιού...»

'Ελπίζω ό άσσος τών 'Ελληνικών γηπέδων, τό καμάρι τού μεγάλου 'Ολυμπιακού και τό χαϊδεμένο παιδί τού Πειραιά, νά σεβαστή τη γνώμη τών φιλάθλων, τών καλών φιλάθλων και όχι έκείνων που τόν

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Η ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ ΕΦΟΔΟΥ

μέ έπικεφαλής τόν θρυλικό

ΠΟΥΣΚΑΣ

έτοιμάζεται νά εξορμήση στο γήπεδο τού Γουέμπλεϋ, όταν περίεργα και μυστηριώδη πράγματα συμβαίνουν. Χιλιάδες έρωτηματικά γεννιούνται τότε. Θα παίξει ή όχι ό «Καλλάζων συνταγματάρχης»;»

Η ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ ΕΦΟΔΟΥ

Μιά συγκλονιστική ιστορία ποτισμένη μυστήριο κι' έντονη δράσι.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

χειροκροτούν όταν προσπαθή νά ντριπλάρη όλους τους αντίπαλους παίκτες για νά σημειώσει μόνος του τό γκόλ, και νά ακολουθήση τη συμβουλή τους. Μιά ομάδα άποτελείται από έντεκα παίκτες, ως μήν τό ξεχνάη ποτέ αύτό.

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

ΚΟΛΠΟ ΣΤΙΣ ΚΟΥΡΣΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Υπό: JOHN JERICOE

Η ΠΟΛΙΣ της Νίκαιας ήταν και πάλι στολισμένη με χιλιάδες σημαίες. Όλη η περιοχή είχε ένα έορταστικό χρώμα. Θά διεξήγοντο και πάλι διεθνείς αυτοκινητιστικοί αγώνες. Η Ριβιέρα είχε πάντα το προβάδισμα σε τέτοιες οργανώσεις.

Τα αυτοκίνητα αυτή τη φορά θα διέσχιζαν την απόσταση από την Νίκαια έως την Πίζα μέσα στο ιταλικό έδαφος. Εκτός από τους δεξιότεχνες του βολάν θα δινόταν η ευκαιρία στις διάφορες εταιρείες να επιδείξουν τα καινούργια μοντέλλα τους που ήταν ή τελευταία λέξη της τεχνικής.

Τα πολυτελή ξενοδοχεία της πόλεως ήταν γεμάτα από επισκέπτες. Είχαν γεμίσει από αθλητές, προπονητές, μηχανικούς και αντιπροσώπους. Όλοι οι άσσοι του βολάν είχαν δώσει το παρόν. Ψιθυρίζονταν όμως παρασκηνακώς ότι τις μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας είχε το νέο μοντέλλο της «Μερσεντές» που θα το οδηγούσε ένας νέος άσος, ο Γάλλος Ζάκ Μπορέν.

Ο ανταγωνισμός προημηνυόταν πολύ μεγάλος. Εκτός από τον κότινο της νίκης, μεγάλα συμφέροντα απαιτούσαν την επίδοσή της μιάς ή της άλλης μάρκας σ' αυτήν την λλιγγιώδη διαδρομή.

Αγγλικές, Ιταλικές, Γερμανικές και άλλες εταιρείες είχαν βάλει τα δυνατά τους για να διακριθούν τα έπιτεύγματά τους.

Ο Ζάκ Μπορέν, νέος, ώριμος με συμπαθή χαρακτηριστικά και λυγρό παράστημα, έκανε δηλώσεις στους αθλητικούς συντάκτες όλο αισιοδοξία και σιγουριά. Χαμογελώντας είπε ότι εκτός του ότι βρι-

σκόταν σε εξαιρετική φόρμα, και η νέα πολυκύλινδος μηχανή της κούρσας του ήταν θαυμασσία και θα έξασφάλιζε την επιτυχία. Φυσικά, και οι άλλοι άσσοι δεν παρέλειψαν να κάνουν και αυτοί προμώδεις δηλώσεις και να διαλαλήσουν την πίστι τους για την τελική νίκη.

Η οδός της διαδρομής έπερνούσε τα σύνορα και κατηφόριζε μέσα στην Ιταλία. Οι δυο χώρες απέβλεπαν και στην τουριστική εκμετάλλευση των αγώνων και είχαν άπλουστεύσει τους συνοριακούς έλέγχους. Τα αυτοκίνητα δεν θα υφίσταντο καμιά καθυστέρηση.

Ήταν παραμονές των αγώνων, Παρασκευή βράδυ. Την Κυριακή το πρωί θα έδιδετο η έκκλησις. Σε ένα πολυτελές νυκτερινό κέντρο που ήταν γεμάτο έκλεκτο κόσμο βρισκόταν με την παρέα του ο Ζάκ Μπορέν. Η ατμόσφαιρα του κέντρου ήταν αληθινά περήφημη και κοσμοπολίτικη. Ένα σωρό παράξενος κόσμος ήταν ανακατεμένος εκεί μέσα.

Ξαφνικά, ο Μπορέν κύτταξε ένα τραπέζακι στο βάθος και έμεινε με το στόμα μισάνοιχτο. Στο πρόσωπό του είχε απλωθεί μια έκφρασις απέραντου θαυμασμού.

— Τι έπαθες; τον ρώτησε ο Γκέρχαρτ που ήταν και ο εκπρόσωπος της «Μερσεντές».

— Κύτταξε μια υπέροχη ύπαρξη εκεί στο βάθος δεξιά, έκανε ο Μπορέν χωρίς να αποσπεί από εκεί το βλέμμα του.

Ο χονδρός Γερμανός έσκυψε και σουφρώσε επίδοκimasτικά τα χείλη του.

— Έχεις δίκιο, Ζάκ, είναι έξαιρητική. Μόνο που έχει πλάι της ένα μαγντρόσκυλο.

— 'Ο Ζάκ, διέκοψε ό προπονητής Ρονώ, βλέπει τώ ώραίο σάν σίσθητικός. Ποδς τώ παρόν άποκλείεται ή περιπέτεια. Προηγείται ή εργασία.

'Ο Μπορέν στραβομουτσούνιασε. Δέν άπήντησε όμως γιατί ήξερε ότι ό Ρονώ είχε δίκιο. Δέν τράβηξε όμως τώ βλέμμα του άπό τήν ώραία γυναίκα.

Τότε μίλησε ό Σέλθαμ, ήταν "Άγγλος, έκπρόσωπος κι' αυτός μιάς φημισμένης φίρμας:

— Τήν ξέρω έξ έφωας, αυτήν τήν μυστηριώδη καλλονή. Είναι ή Κόμησσα Παυλώφ. Αυτός ό ζόρικος που τήν συνοδεύει είναι ό σύζυγός της. Είναι φοβερά ζηλιάρης και μέ τώ δίκιο του ό άνθρωπος.

— Που μένουν; ρώτησε μέ ένδιαφέρων ό Μπορέν.

— "Έχουν διαμέρισμα στό ξενοδοχείο σου, άπήντησε ό Σέλθαμ, που άν και "Άγγλος ήταν όμιλητικώτατος, και διατηρούν και μιά παραθαλάσσια βίλλα έξω άπό τήν πόλι.

"Επειτα άπό λίγο ή συζήτησις περιστράφηκε σ' άλλα θέματα. Μόνο ό Μπορέν έξακολουθούσε νά έχη καρφωμένο τώ βλέμμα του πάνω στην ώραία Ρωσίδα...

"Όταν τελικά εκείνη σηκώθηκε νά φύγη συνοδευμένη άπό τόν ψηλό συνοδό της όλοι είδαν ότι ό Μπορέν είχε άπόλυτα δίκιο νά ένδιαφέρεται τόσο γι' αυτήν. Είχε ένα αγαλ'ατένιο κορμί, χρυσά φυσικά μαλλιά ώραιότατα χτενισμένα. Τα μάτια της διολετιά σκόρπιζαν χ'ίλιες άνταύγειες. Πέρασε πλάι τους βαδίζοντας ήγεμονικά, ενώ ό συνοδός της κατασφιασμένος άκολουθούσε. Στο πέρασμά τους, ό Σέλθαμ μισοσηκώθηκε και τούς χαιρέτησε. Απάντησαν στό χαιρετισμό του μέ ένα άπλό κούνημα τής κεφαλής.

"Ενας στεναγμός έξφυγε άπό τήν χείλη του Ζάκ. 'Ο Ρονώ τόν κύτταξε μέ τώ διαπεραστικό του βλέμμα και είπε:

— "Άσε νά γίνουν οί άγώνες και έπειτα βλέπεις τι μπορεί νά γίνη.

Η ΤΑΝ άργά όταν έφθασε στό ξενοδοχείο του ό Μπορέν. Πήρε τώ κλειδί του άπό τώ γκιςέ και ρώτησε άδιάφορα τόν ύπάλληλο:

— Μένουν εδώ, ό κόμης και ή κόμησσα Παυλώφ;

— Μάλιστα, κύριε Μπορέν.

— "Α!, αλήθεια είναι λοιπόν! Και σέ ποιό διαμέρισμα;

— Στο 212, κύριε.

— Εύχαριστώ πολύ για τήν πληροφορία, έκανε ό Ζάκ και προχώρησε πρós τώ άσανσέρ.

«Στο 212. "Ακριβώς άπέναντι άπό τή δική μου πόρτα! Και δέν είχα προσέξει τίποτα! Τι ήλίθιος» σκέφθηκε.

Τό άσανσέρ τόν άνέβασε στόν όροφο που θρισκόταν τώ δωμάτιό του. Περνώντας πλάι άπό τώ 212 άκουσε ακατάληπτες όμιλίες σέ άγνωστη γλώσσα. Μπήκε στό δωμάτιό του. Δέν είχε καμμία όρεξι για ύπνο. "Η σκέψι του άναστατωμένη άπό τήν εμφάνισι τής ώραίας εκείνης γυναίκας δέν τόν άφηνε νά ήρεμήσει. Σε μιά στιγμή άκουσε τήν άπέναντι πόρτα, τήν πόρτα των Παυλώφ, νά άνοίγη μέ βία. Κρυφokύτταξε και είδε τόν κόμητα νά φεύγη έξαλλος. Είχε άφήσει τήν πόρτα τού διαμερίσματός τους άνοιχτή. "Ενας δυνατός λυγμός άκουγόταν άπό μέσα.

'Οι Ζάκ δέν δίστασε καθόλου. Βγήκε άπό τώ δωμάτιό του και πλησίασε τήν άπέναντι πόρτα που ήταν μισάνοιχτη. Χτύπησε διακριτικά και μ'ήν παίρνοντας άπάντησι προχώρησε μέσα.

Πεσμένη πάνω σέ ένα ντιβάνι μέ τώ πρόσωπο χωμένο στίς παλάμες της, ή κόμησσα θηνούσε. Τό ώραίο της σώμα άναταραζόταν άπό λυγμούς. 'Ο Ζάκ στάθηκε άναποφάσιτος, άδέξιος.

Ἐκείνη σταμάτησε τὸ κλάμα της σὲ λίγο, σὰν νὰ αἰσθάνθηκε τὴν παρουνίδα ξένου. Σήκωσε τὸ ξανθό-μαλλο κεφάλι της καὶ τὰ διολετὰ της ὑγρὰ μάτια στηλώθηκαν πάνω του μὲ ἀπορία. Κανένας φόβος ἢ θυμὸς δὲν πέρασε ἀνάμεσά τους.

Πρὶν προλάβῃ νὰ μιλήσῃ, ὁ Ζὰκ ξαναβρίσκοντας τὴν λαλιά του μίλησε πρῶτος.

— Μὲ συγχωρῆτε πάρα πολὺ, κυρία γιὰ τὸ θρόσος μου. Σὰς ἄκουσα νὰ κλαίτε καὶ νόμισα ὅτι δρισκώσατε σὲ δύσκολη θέσι. Χτύπησα τὴν πόρτα ἀλλὰ ἴσως δὲν ἀκούσατε τὸ χτύπημά μου. Μὴν κλαίτε σὰς παρακαλῶ..., μοῦ κάνει τόσο κακὸ νὰ σὰς δλέπω νὰ κλαίτε.

Φαίνεται ὅτι μιλοῦσε μὲ τόση θερμότητα ποὺ ἐντυπωσίασε τὴν ὠραία γυναῖκα. Χαμογέλασε ἀχνά, σκουπίσε μὲ ἓνα κεντρή το μαντηλάκι τὰ ὠραία της μάτια, ἀνακώθησε καὶ τέλος ρώτησε:

— Ποιὸς εἴστε;

— Εἶμαι γείτονάς σας. Κάθομαι στὸ ἀπέναντι διαμέρισμα. Ἀέ-γουμει Ζὰκ Μπορέν.

Ἐκείνη χαμογέλασε ἀχνά. Τὸ πρόσωπό της ἔγινε ἀκόμα ὠραιότερο.

— Ὁ Μπορέν; Ἀ!, εἶναι γνωστό τ' ὄνομά σας.

Ὁ Ζὰκ ἔνοιωσε μιὰ ἄφατη ἰκανοποίησι. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ αἰσθάνθηκε ὑπερφηάνεια γιὰ-τὶ ἦται διασημὸς.

Ἡ κόμηση ἐν τῷ μεταξύ εἶχε συνέλθει τελείως. Σηκώθηκε καὶ τακτοποίησε τὰ μαλλιά της.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε, καὶ ἡ φωνὴ της, θαθειά, δελουδινη, παρξένη, ἀντήχησε στ' αὐτιά του νέου. Εἶσθε πολὺ εὐγενής. Ἡ ζωὴ μου ὁμως δυστυχῶς εἶναι ἓνα ἀτέλειωτο μαρτύριο. Αὐτός, ὁ ἄνδρας μου, εἶναι ἓνας σαδιστής, ἓνα κτήνος. Μὲ συγχωρῆτε ποὺ ἐκφράζομαι ἔτσι. Εἶμαι ὁμως καταγυνα-κτισμένη. Ἡ ζωὴ μου εἶναι ἀπαί-στια.

Ὁ Μπορέν τῆς ἔπιασε τὸ χέρι μὲ λατρεία.

— Καὶ ὅμως, θὰ μποροῦσατε εὐκόλα νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ ἓναν τέτοιον ἄνδρα. Δὲν σκεφθήκατε νὰ τὸν ἐγκαταλείψετε;

Ἐκείνη ἀναστένανε.

— Ἔχετε δίκιο, ἀλλὰ εἶμαι μόνη, ξένη, χωρὶς κανέναν βοηθό, χωρὶς κανέναν προστάτη.

— Μέχρι σήμερα, μπορεῖ νὰ συν-έβαινε αὐτό, εἶπε μὲ θέρμη ὁ Μπορέν. Τώρα ὅμως σὰς ὑπόσχομαι στὸ λόγο μου ὅτι θὰ σταθῶ πλάϊ σας ἐγώ. Πάρτε μιὰ ἀπόφασι καὶ δὲν θὰ σὰς ἐγκαταλείψω ποτέ. Μὲ ξέρετε, ἔχετε ἀκούσει γιὰ μένα. Θὰ γίνω θυσία πρὸς χάριν σας.

Ἡ κόμηση τὸν κύτταξε ἀπορη-μένη. Μιὰ εὐχαρίστησις ὑπῆρχε στὴν ἐκφρασί της.

— Ἀλλὰ ἐσεῖς μὲ ξέρετε; ρώ-τησε. Δὲν νομίζετε ὅτι παίρνετε πολὺ γρηγόρα ἀποφάσεις;

— Ὅχι πάντα, εἶπε σοβαρὰ ὁ νέος. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ὅμως ποὺ σὰς εἶδα, εἴστε τὸ παρόν μου, τὸ μέλλον μου τὸ πᾶν...

— Τὰ λόγια σας μὲ συγκινοῦν εἶπε σκεπτικὰ ἡ κόμηση. Θὰ πρέ-πει ὅμως νὰ τῇ σκεφθῶ τὴν πρό-τασί σας. Δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ προτείνετε. Τώ-ρα ὅμως θὰ πρέπει νὰ φύγετε. Ὁ Ἰγκόρ μπορεῖ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ στι-γμὴ σὲ στιγμὴ.

Ὁ Ζὰκ ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε.

— Νομίζω ὅτι ἡ τύχη ἀπεφάσι-σε γιὰ μὰς ἀπὸ τῆ στιγμῆ ποὺ συναντηθήκαμε... κυρία...

— Τάνια, ψιθύρισε ἡ ὠραία γυ-ναῖκα.

— Τάνια, ἔκανε νουιουουά ὁ νεός.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ πάταγο, δι-ἀπλάτα. Ὁ Ἰγκόρ Παυλῶφ, ἄγρι-ος, φοβερός, πελώριος ὤρμησε μέ-σα στὸ διαμέρισμα.

— Σκύλα!, δροντοφώνησε.

Ὁ Ζὰκ Μπορέν θέλησε νὰ μι-λήσῃ,

— Μιά στιγμή, κύριε... πήγε να πη.

Ο κόμης όμως τον παραμέρισε και χύθηκε άγριος κατά της συζύγου του. Το χέρι του βαρύνει την κτύπησε στο πρόσωπο. Έκείνη άφησε μια κραυγή πόνου και φόβου.

Ο Ζακ δεν μπορούσε να ανεχθεί: αυτήν την κατάσταση. Άρπαξε τον ψηλό άνδρα από τον ώμο, τον τράβηξε προς τα πίσω και του κατάφερε μια γροθιά στο σαγόνι. Ο Παυλώφ κλονίστηκε για μία στιγμή και σχεδόν άμέσως, ενώ τα μάτια του είχαν κοκκινίσει από μανία, ώρμησε έναντιον του νέου. Τα μακρύτερα του χέρια, άρπαξαν τον Ζακ από το λαιμό. Το σφίξιμό τους ήταν φοβερό. Σε λίγο ο νέος άρχισε να βλέπει θολά. ενώ προσπιπθούσε μάταια να απαλλαγεί από τον θανατηφόρο δρόγγο.

Ακούστηκε ένας υπόκωφος γδοῦπος, και ένοιωσε τα άσταλμένα δάκτυλα να χαλαρώνουν το σφίξιμο. Ενώ ο νέος έφερε τα χέρια στο λαιμό προσπαθώντας να αναπνεύσει ο κόμης Ίγκορ Παυλώφ, έκανε μερικά άσταθιή δήματα και σωριάστηκε καταγής.

Ο Μπορέν έκανε ένα βήμα πίσω και μία κραυγή φρίκης δγήκε από το λάρυγγά του.

Ανάμεσα στις ώμοπλάτες του κόμης έξήνε η λαβή ενός μαχαίριου.

Η Τάνια είχε κι' αυτή τραδηχητή γεμάτη φρίκη.

— Τι συνέβη; μπόρεσε να άρθώσει ο Ζάκ.

— Α, τι έκανα!; φώναξε σπαρρακτικά η Τάνια. Ούτε κατάλαβα πώς συνέβη. Όταν είδα πώς κινδυνεύατε πήρα τον χαρτοκόπτη. Καί... ω Θεέ μου. Είμαι χαμένη.

Ο Μπορέν που το ήθικό του δεν ήταν καλύτερο, προσπάθησε με μισόλογα να παραγορήσει την Τάνια.

— Μην κάνετε έτσι. Ίσως ζή. — Όχι, δεν ζή!; κλαυθούρισε εκείνη.

Πραγματικά το πεσμένο σώμα

φανόταν τελείως νεκρό.

— Να φύγουμε, να φύγουμε. ψέλλισε η Τάνια.

Έτρεξε μέσα στην κρεβάτοκάμαρα. Έρριξε μερικά ρούχα διαστικά οε μία βαλίτσα. Γύρισε και τραβώντας το νέο από το χέρι δγή και στο διάδρομο. Η Τάνια στάθηκε και κλείδωσε την πόρτα.

— Θα άργήσουν να τον δρουν, έπτε.

Φαινόταν τώρα να έχη άνακτησει τελείως την ψυχραιμία της.

— Να φύγουμε από τη σκάλα της ύπηρεσίας, πρότεινε παραζαλισμένος ο Ζάκ.

— Ασφαλώς από εκεί, δεν πρέπει να μάς δη κανείς.

Πράγματι, κατάφεραν και έφυγαν, χωρίς να τους δη κανείς. Σε λίγο μέσα στο μικρό αυτόκινητο του Ζάκ, έτρεχαν μακρύτερα.

Τη στιγμή δέκοψε πρώτη η κόμησησα Τάνια.

— Είδατε; Αυτό που θέλατε έγινε. Οί συνθήκες δέβαια είναι πολύ πιο τραγικές άπ' ό,τι περιμένατε. Έμεις οί Σλαύοι είμαστε λίγο παράξενοι. Τώρα θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε με ρεαλισμό την κατάσταση.

— Φυσικά, φυσικά, έκανε ο νέος.

Η νυκτερινή αύρα τον δρσίζε. Είχε άρχισει να συνέχεται. Πρόσεξε την ώραία γυναίκα που είχε έγκληματήσι προς χάριν του και ένοιωσε πώς θα ήταν τελείως δέμένος μαζί της σ' όλη του τη ζωή.

— Που θα πάμε; ρώτησε. Μήπως πρέπει να τραδήξουμε για τα σύνορα;

— Όχι, έκανε η κόμησησα. Καλύτερα να πάμε άπόψε στη δίλλα μου. Αύριο θα δούμε τι θα πρέπει να κάνουμε.

Η δίλλα των Παυλώφ ήταν ύπεροχη. Ο Ζάκ κυττούσε δλόγυρα σατισμένος. Η Τάνια άδιαφορη έτοίμασε ποτά και καφέδες. Το σπιτι ήταν άδειο. Κανείς ύπηρετης δεν ύπηρε.

— Θα φεύγαμε, έξήγησε η Τά-

νια γι' αυτό έχουμε απολύσει όλο το προσωπικό.

Σε λίγο είχαν ξεχάσει το δράμα, που είχε συμβή και η υπόλοιπη νύχτα ήταν αφιερωμένη στον έρωτα.

ΤΟ ΑΛΛΟ πρωί, προγευμάτισαν εύθυμα σαν νεόνυμφοι. Το ραδιόφωνο δεν μετέδωσε το νέο του φόνου. Φανερό ήταν πως το πιτώμα δεν είχε βρεθή.

— Τώρα θα πρέπει να σκεφθώ με τον τρόπο διαφυγής, έκανε η Τάνια.

— Ναι, χρυσή μου, είπε με λατρεία ο Ζάκ.

Αισθανόταν τρισευτυχισμένος. Δεν τον έμελλε, ό,τι κι' αν του έπε φύλασσε το μέλλον. Ήταν έρωτευμένος, ήταν εύτυχής.

— Νομίζω, έκανε σκεπτική η Τάνια, ότι ευκολώτερα, θα διαφύγωμε ένας, ένας. Το διαβατήριό μου είναι κοινό με τόν... σύζυγό μου και θα έκανε εντύπωση το γεγονός ότι θα ταξίδευα μόνη μου, συντροφιά με κάποιον άλλο.

— Σωστά, έκανε ο Ζάκ, θαυμάζοντας την έξυπνάδα της ωραίας γυναίκας.

— Τώρα που μπήκαμε στο χορό, πρέπει να χορεύουμε, είπε με εύθυμία η Τάνια.

Συμφώνησαν να φύγει άμέσως η Τάνια. Ο Ζάκ θα περίμενε, κρυμμένος στη βίλλα, τηλεφώνημά της από την Ιταλία ή από την Ελβετία. Τότε θα ξεκινούσε και ο Ζάκ.

Την άπεχαιρέτησε με πολλή λύπη. Ένοιωθε να φύγει ένα κομμάτι του ίδιου του έαυτού του. Έκείνη τον φίλησε με θέρμη.

— Σύντομα θα είμαστε πάλι μαζί. Δόξα τω Θεώ έχω και κάτι χρήματα. Μην σε νοιάζει.

Έτρεξε με χαριτωμένες κινήσεις και μπήκε στο αυτοκίνητο. Σε λίγο το άμαξι χάθηκε στον σκονισμένο ορίζοντα.

ΟΙ ΩΡΕΣ περνούσαν ατέλειωτες. Ο Ζάκ Μπορέν ένοιωθε τα νεύρα του να σπάζουν από την εδδημονία. Ύστερα σκέφθηκε τους φίλους του, τόν μαντζέρ του τόν Ρονώ, τόν Γκέρχαρτ.

Αλήθεια και οι άγώνες; Τι θα έλεγαν για την άπουσία του; Στο διάβολο τó έπαθλο. Αύτός τώρα θα έφτιαχνε μια καινούργια ζωή. Θάταν ένας κυνηγημένος, ένας εγκληματίας, για όλο τόν κόσμο. Τι τόν ένοιαζε όμως; Είχε βρή την εύτυχία. Την ωραιότερη γυναίκα τού κόσμου.

Πέρασε μια νύχτα μαρτυρική. Δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Στις δέκα θα έδιδετο η άναχώρησις. Τα αυτοκίνητα, κούρσες - βολίδες θα έξορμούσαν στην πλατεία ασφαλτο. Ο Φάντζιο, ο Μός, ο Φαρίνα όλοι οι άσσοι παρόντες. Θα ξεχύνονταν σαν δαίμονες και θα άναστάωναν τó σύμπαν. Στις άκτώς ή ώρα ο Ζάκ με μια νευρική άφάνταστη έκοβε βόλτες στις άπείραντες αίθουσες της βίλλας. Τώρα θα είχαν άρχίσει όλοι να τόν ζητούν. Άδειο τó κρεβάτι του. Ποι είναι ο Μπορέν; Ο Ρονώ θα έτρεχε σαν τρελλός δεξιά κι' άριστερά. Τόν άγαπούσε σαν παιδί του. Τι θα έλεγε; Τι πλήγμα, να τρέξουν όλοι και να λείπη ο Μπορέν, ή νέα έλπίδα τών αυτοκίνητο δρόμων. Και ή εταιρεία; Τι ζημιά!

Όμως δέν γινόταν άλλοιώς. Η άστυνομία, άσφαλώς, θα τόν περίμενε άγρυπνη και σιωπηλή. Τι θα έλεγε; Πώς είναι άθώς; Να έρριχνε τó βάρος τού έγκλήματος στην Τάνια; Όχι ποτέ. Δεν ήταν τόσο πρόστυχος. Δεν θα την έγκάθειπε.

Στάθηκε σκεπτικός μπροστά στο τηλέφωνο. Γιατί η Τάνια δέν τού τηλεφώνούσε; Μήπως την είχαν συλλάβει; Θα ήταν φοβερό!

Δέν έπρεπε να είχε κάνει ένα τηλεφώνημα στον Ρονώ, να

μην άνησυχή άδικα; Δίστασε. Στο τέλος πήρε την απόφασι και σηκώνοντας το άκουστικό πήρε τον αριθμό της αντίπροσωπείας της Μερσεντές.

Μιά φωνή τόν ρώτησε ευγενικά ποιόν ζητούσε. Ζήτησε τόν Ρονώ.

Ευτυχώς ήταν εκεί.

— Λέγετε, έκανε βιαστικός.

Φαινόταν ταραγμένος.

— Έγώ είμαι Ζύλ, ό Ζάκ.

— 'Ο Ζάκ! τρελλάθηκες παιδί μου. Τι είναι αυτά τά καμώματα. Σε λίγο τά αυτοκίνητα ξεκινάνε. Έλα γρήγορα. Άλλη ώρα θά έξηγηθούμε.

— Δέν θά έλθω, Ζύλ, είμαι μπλεγμένος άσχημα. Πολύ άσχημα.

— Τι είναι αυτά πού λές! δρον τοφώνησε ό Ρονώ.

Δέν είχε προφανώς ιδέα για τό τι είχε συμβή.

— Νά έρξης γρήγορα, συνέχισε, γρήγορα! Ό.τι και νά συμβάλει θά τό τακτοποιήσω έγώ.

‘Ο Μπορέν χαμογέλασε θλιμμένα.

— Είναι φόνος, αγαπητέ Ζύλ, δέν μπορείς νά κάνης τίποτα.

‘Ο Ρονώ όμως ήταν άκαταμάχητος.

— Άν έχης σκοτώσει κανέναν ή καλύτερη εύκαιρία νά τό σκάσης, είναι μέ τό αυτοκίνητο. Είναι ή δουλειά σου. Θά τό σκάσης μέ την καινούργια Μερσεντές για την Ίταλία. Στην Πίζα πού είναι τό τέρμα θά έχω θθάσει πρώτος μέ έλικόπτερο και θά δούμε τι θά γίνει.

‘Ο Ζάκ δίστασε. ‘Ο Ρονώ από την άλλη άκρη του σύρματος φώναζε:

— Μην καθυστερήσ, πρός τό παρόν σε ζητούν μόνον οί οργανωταί, ό Γκέρχαρτ και έγώ. ‘Η άστυνομία όχι ακόμη. Άντε δίσσου! Πάω νά τακτοποιήσω τη θέση σου για την έκκίνηση! Γεια σου!

Διέκοψε και ό Ζάκ στάθηκε ά-

κίνητος μέ τό άκουστικό στό χέρι. ‘Ο Ρονώ είχε σκεφθή σωστά. ‘Η Τάνια άργούσε νά τόν ειδοποιησ. Τό καλύτερο ήταν νά φύγει.

Η ΜΕΓΑΛΗ πλατεία, σημαιοστάλιση, έορταστική, ήταν γεμάτη από εκατοντάδες αυτοκίνητα. Κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια. Βολίδες σωστές, έτοιμες νά άρμήσουν άκάθεκτες. Οί καλύτερες μάρκες, οί καλύτερες έπιτεύξεις της μηχανικής, έσημείωναν την παρουσία τους. ‘Ο Ζάκ Μπορέν έφθασε λαχανιασμένος. ‘Ο Ρονώ χωρίς νά του πη λέξι τόν ώδηγησε βιαστικά στα άποδυτήρια. Τόν βοήθησε νά βάλη την φόρμα του. Τού έδωσε την κάσκα και τά γυαλιά και τόν ώδηγησε έν συνεχεία βιαστικά στό σταθμευμένο άμάξι. ‘Η Μερσεντές πρασινωπή, γυάλιζε κάτω από τόν πρωϊνό ήλιο και ό Ζάκ ένοιωσε ένα σκίσημα χαράς κυττάζοντάς την. Στάθηκε έτοιμος μέ τό σύνθημα νά καθίση στό βολάν και νά χυθή στον δρόμο. ‘Ο Ρονώ τού έδωσε τις τελευταίες οδηγίες:

— Νά πρέξης γρήγορα, αλλά προσεκτικά. Πρέπει νά διασθής καί για έναν λόγο παραπάνω. Στην Πίζα θά τά πούμε καλά. Άλήθεια ποιόν σκότωσες;

— Τόν κόμητα Ίγκορ Παυλόφ. Την ίδια στιγμή έπесе ή πιστολιά της έκκίνησης. Χωρίς νά δη την έκφρασι του Ρονώ, ό Ζάκ ώρμησε πρός τό άμάξι του. Μέ έναν έκκωφαντικό θόρυβο όλα τά άμάξια ξεκίνησαν σχεδόν ταυτόχρονα.

‘Η κούρσα άρχισε δαιμονιώδης και πεισματική. Τα αυτοκίνητα σαν νά πετούσαν. Πολλοί ντελαπρίζαν στις στροφές και δέν ήταν λίγα εκείνα πού προσέκρουαν στις τεράστιες μπάλλες από χόρτο πού βρίσκονταν στις στροφές. ‘Ο Ζάκ μέ χείλη σφιγμένα, μέ μάτια πυρετικά ώδηγούσε μέ στιβαρό χέρι τό καινούργιο μοντέλο. ‘Ε-

πρεπε να διασθῇ. Τὸ πόδι του ἔλυνε κυριολεκτικὰ τὸ γκάτζι, καὶ τὸ δυνατὸ ἀμάξι βρυχάμενο ὤρμωσε ἀκάθεκτο.

Στὸ τέλος ἡ κούρσα αὐτὴ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τῆς ζωῆς του. Ἡ ὑπερέντασις, τὸν ἔκανε νὰ ἀψηφᾷ τὸν κίνδυνο καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ σαρώσῃ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους. Οὔτε κατάλαβε πὼς ἔσθαισε στὸ τέρμα. Συνῆλθε ὅταν εἶδε νὰ τὸν ἀγκαλιάζουν ἑκατοντάδες χέρια, νὰ τὸν ἐπευφημοῦν χίλια στόματα. «Ἀνθῆ, φωτογράφοι, συγχαρητήρια. «Νέο ρεκόρ! Νέο ρεκόρ!» ἀντιβοῦν τὰ μεγάφωνα.

Προσπάθησε νὰ ἀπαλλαγῇ ὅσο μπορούσε γρηγορώτερα ἀπὸ τὶς ἐνσχυλικὲς περιπτώσεις. Εἶπε δυὸ λόγια στὸ μικρόφωνο, λίγες λέξεις στοὺς ἀθλητικογράφους. Μπῆκε ἔπειτα βιαστικὸς στὰ ἀποδυτήρια. Χρειαζόταν ἓνα λουτρό καὶ δρόμο. Ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ρονῶ.

— Μπράβο, παιδί μου, τὰ κατὰφερες. Τί θρίαμβος!...

— Τί γίνεται; ρώτησε ἀήσυχος ὁ Μπορέν. Μαθεύτηκε τίποτα;

— «Αἱ, γιὰ τὸ ἐγκλημά σου; ἔκανε ἀδιάφορος ὁ Ρονῶ. Νὰ ἀπὸ δῶ ὁ ντέκετιβ Μπέλλοκ, θὰ σὲ τακτοποιήσῃ.

Ὁ Ζὰκ κέρωσε. Ὁ Ρονῶ εἶχε φέρι μαζὶ του καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὸν συνελάμβανε. Κύτταξε τὸν νέο ἄνδρα μὲ τὰ ἄδρα χαροκτηριστικά.

— Ὁ κύριος Ρονῶ, μοῦ εἶπε ὅτι σκοτώσατε κάποιον κόμητα ἱγκὸρ Παυλῶφ. Ἐγὼ εἶμαι τῆς ἱντερπόλ, καὶ σὰς πληροφορῶ ὅτι αὐτὸ τὸ πρόσωπο εἶναι ἀνυπαρκτό. Βέβαια κάποιος μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔμεινε στὸ ξενοδοχεῖο σας, ἀλλά...

— Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σωρίσθηκε μπροστά μου νεκρός. Τὸ πτώμα του θὰ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ.

— Δὲν εἶναι. Ἐκανε ἥσυχια ὁ Μπέλλοκ. Μόλις ὁ φίλος σας, ὁ

Ρονῶ, μοῦ ἀνέφερε ὅτι σκοτώσατε κάποιον Παυλῶφ, πῆγα ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο. Τὸ διαμίσισμά του ἦταν ἄδειο.

— Θὰ ἦταν τραυματισμένος καὶ ἔφυγε, ἔκανε ὁ Ζὰκ.

— Ὅχι, τὸ αἷμα ἦταν συνθετικὴ μπογιά. Βρῆκα ἀρκετὰ ἴχνη.

— Ἀλλὰ τότε... ἔκανε σαστισμένος ὁ Ζὰκ.

— Ἀλλὰ τότε, σημαίνει ὅτι πέσατε θύμα ἀπάτης. Εἶναι ἓνα διεθνὲς ζευγάρι ἀπατεῶνων, ὁ Μπονάκι καὶ ἡ Ἐρσίνια.

— Ἡ Ἐρσίνια;

— Ναί!, ἡ κόρησς Τάνια Παυλῶφ!

Ὁ Ζὰκ Μπορέν ἔμεινε ἄλαλος. Τὸ κεφάλι του βούιζε. Κούνησε τὰ χέρια του ζαλισμένος.

— Τί σκοπὸ εἶχαν; Γιατί μοῦ πείσανε αὐτὴ τὴν αἰσχυρὴ κωμῶδια;

Ἡ φωνὴ του εἶχε ἓνα σπαρακτικὸ τόνο.

Ὁ Μπέλλοκ ἔδειξε κατανόησι καὶ μίλησε ἤρεμα.

— Ἡ δουλειὰ ποὺ εἶχαν ἀναλάβει ἦταν νὰ σὰς ἐμποδίσουν νὰ λάβετε μέρος στοὺς ἀγῶνες. Κάποια ἀνταγωνίστρια ἐταιρεία παραγωγῆς αὐτοκινήτων, ἐπιθυμοῦσε διακαῶς νὰ μὴν τρέξῃ ἡ καινούργια Μερσεντές. Σκέφθηκαν αὐτὸ τὸ κέλετο, νὰ σὰς καθυστερήσουν καὶ νὰ μὴν λάβετε μέρος, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ διακινδυνεύσουν μιὰ ἀπαγωγὴ σας.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Μπέλλοκ. Ποῦ θὰ βρισκεται τώρα αὐτὸ τὸ ζεύγος;

— Ποιὸς ξέρει; Σὲ κάποια εὐρωπαϊκὴ λουτρόπολι, ἀσφαλῶς.

Ἐπειτα ὁ ἀστυνομικὸς χαιρέτησε καὶ ἔφυγε. Ὁ Ρονῶ ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Μπορέν. Ἐκεῖνος ψιθύρισε θλιμμένα:

— Καὶ τὸ μαχαίρι ψεύτικο ἦταν λοιπόν.... Ὅλα ψεύτικα... καὶ ὁ ἔρωτάς της ἀκόμα!...

ΤΖΩΝ ΤΖΕΡΙΚΟ
Μετάφρασις: Ἐλ. Παρ.

ΜΑΤΣ ΣΤΗΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑ

«Άγαπητοί μου άκροατές. Βρίσκομαι σήμερα στην Μπραζίλ, στο άχανές γήπεδο «Κουμπασιέρος», από όπου θα σας άναμεταδώσω τον ποδοσφαιρικό άγώνα έλευθεράς πάλης, που θα διεξαχθή εντός όλίγου μεταξύ των ομάδων «Ρίο ντε λά Πλάτα» και «Άντρίο ντε λά Πισώπλατα». Έκατόν ένεννηταεννιά χιλιάδες ένιάκόσια ένεννηταεννιά μάτια που άνήκουν σε έκατό χιλιάδες θεατές— ό ένας είναι μονόφθαλμος— κάθονται σε άναμμένα κάρβουνα, που έχει στρώσει επίτηδες ή άρμόδια ύπηρεσία στις κερκίδες του γηπέδου, για να είναι ζστη ή άτμόσφαιρα.

Αυτή τη στιγμή οί αντίπαλες ομάδες δγαίνουν στο γήπεδο, ενώ οί θεατές ούρλιάζουν, χλιμιντρίζουν, βογγάν και μασσάνε πεπονόσπορο, που άφθονεί στην Βραζιλία. Ό Κινέζος διαιτητής κύριος Τσιν - τσέν - τσάν - Παπαδόπουλος, έλληνικής καταγωγής, το γένος Τσιριμπίσσηλου, καλεί τις ομάδες που παρατάσσονται με τις έξής συνθέσεις:

ΡΙΟ: Ζιζίνχο, Ζουλίνχο, Ξεζουλίνχο, Πεπίτο, Μαρίτο, Καπίτο, Γκονζάλες, Κρεμάλες, Άρες, Μάρες και Κουκουνάρες.

ΑΝΤΡΙΟ: Σάντζος, Γάντζος, Λός Πάντζος, Όλιδιέρα, Καλημιέρα, Καλησπιέρα, Παβιόλα, Φαμπιόλα, Καρμανιόλα, Τρικολόρα και Τσακμασιάν.

Τα παιγνίδια άρχίζει και το Ρίο εξαπολύει κάθοδο από άριστερά. Έπεμβάινει όμως ή Τροχαία και σταματά τον Κουκουνάρες, γιατί άπαγορεύεται στο γήπεδο ή κάθοδος άριστερά.

Τώρα το Άντρίο οργανώνει άντεπίθεση και συλλαλητήριο. Ό Καρμανιόλα μαρκάρει άντικανονικά τον Ξεζουλίνχο και ό τελευταίος ενώ μεταφέρεται στο Δημοτικό Νοσοκομείο πεθαίνει.

Μιά τρομακτική βολίδα του Τσακμασιάν άποκρούει με βουτιά ό Ζιζίνχο, που είναι και άριστος κολυμβητής.

Βρισκόμαστε τώρα στο 150' λεπτό του άγώνος και το άποτέλεσμα εξακολουθεί να είναι 0—0 υπέρ του Ρίο, γιατί έχει τρεις νεκρούς λιγώτερος από την ομάδα του Άντρίο, από την οποία άγαπητοί μου άκροαταί έχουν μείνει ζωντανοί μόνο τέσσερις παίκτες.

Οί θεατές φωνάζουν συνεχώς άγανακτισμένοι «γκ», που σημαίνει «αίσχος» και πετάνε κινέζικα βάζα στον διαιτητή.

Είναι τρομερό αυτό που συμβάινει, άγαπητοί μου άκροατές. Είναι καταπληκτικό. Ό Τρικολόρα άλωνίζει κυριολεκτικά το καταπράσινο γήπεδο, που έχει βαφτη κατακόκκινο από το αίμα τσών παλληκαρών. Οί ντρίμπλες του είναι άριστουργηματικές. Κανένας δέν τολμά να του άντισταθή και αυτό όχι έπειδή όπλοφορεί με πολυβόλο και χειροβομβίδες, αλλά γιατί δέν υπάρχει αντίπαλος να τον έμποδισή. Τί τον νοιάζει αυτόν όμως; Άς ύπήρχαν αντίπαλοι. Ποιός τους είπε να σκοτώθουν; Άσυγκράητος ό Τρικολόρα όρμά τώρα προς το αντίπαλο τέρμα. Προχωρεί, έλα Τρικολόρα, σουτ Τρικολόρα, σουτ... σουτ... σουτ... έλα, έλα... ό Τρικολόρα μαρκάρει τον έαυτό του έλλειψης αντίπαλου και από άπόστασι δύο μέτρων, εξαπολύει πύραυλο προς τη σελήνη, ώ παρντόν άγαπητοί μου άκροατές, εξαπολύει βολίδα κατά της

έστίας του Ζιζίνχο, — που βρίσκεται από ημίωρου στο Νοσοκομείο — και σημειώνει το πρώτο γκολ της ομάδας του.

Τὰ πλήρη τὸν ἐπευφημοῦν καὶ τοῦ πετᾶνε λουλούδια.

— Μπράβο Τρικολόρα.

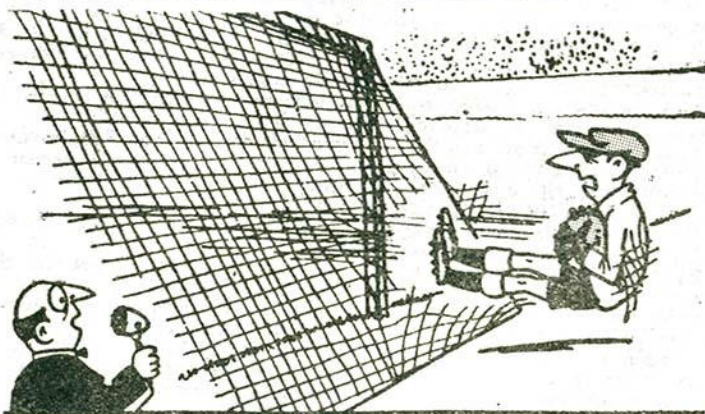
— Καὶ ἄλλο γκολ θέλουμε.

Καταπληκτικὸ θέαμα, ἀγαπητοὶ μου ἀκροατές. Τὸ πῶς κατορθώνει ὁ Τρικολόρα καὶ βρίσκεται πάντα μόνος του μὲ τὴ μπάλλα, εἶναι ἀπερίγραπτο. Μέσα σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ χιρτουόζος αὐτὸς ποδοσφαιριστὴς καὶ δεινὸς πολυβολιστὴς, ἔχει πετύχει τριάντα γκολ. Καὶ ἀπάνω που ἐτοιμαζόταν νὰ σουτάρῃ γιὰ νὰ σημειώσῃ καὶ τὸ τριακοστὸ πρῶτο, βάσκανος μοῖρα θέλησε ὥστε νὰ διαπράξῃ τὸ μοιραῖο λάθος. Ἀντὶ τῆς μπάλλας, ἀγαπητοὶ μου ἀκροατές, ὁ Τρικολόρα ἐκλόγησε μίαν ἐκ τῶν χειροβομβίδων του. Ἀποτέλεσμα: Ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς παίκτης ἔγινε σκόνῃ γιὰ τοὺς κορέους. Ἦταν ὁ τελευταῖος τῶν εικοσιδύο πού ἐπεσε ἥρωικῶς στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἀθλητικῆς Ἰδέας.

Πρὶν τελειώσω τὴν ἀναμετάδοσίν μου — διότι παρ' ὅτι ἀπομένουν ἀκόμη τρεῖς ὥρες ἀγῶνος, τὸ παιγνίδι διακόπτεται ἐλλείψει παικτῶν — θὰ σᾶς δώσω μιὰ ἐξωφρενικὴ πληροφορία. Γιὰ πρώτη φορὰ, ἀγαπητοὶ μου ἀκροατές, σὲ ἀγῶνα Βραζιλιανῶν ομάδων, παραμένει ζωντανὸς ὁ... διαιτητής. Πρόκειται γιὰ κάτι ἀπίστευτο... Ἀχ, ἀγαπητοὶ μου ἀκροατές, αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἑνας ἐξαγριωμένος θεατὴς ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ διαιτητοῦ καὶ τὸν κάνει μὲ τὰ κρεμμυδάκια.

Ἐδῶ τελείωσε ἡ ἀναμετάδοσι τοῦ συγκλονιστικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος. Ἀγαπητοὶ μου ἀκροατές, χαίρετε. ΤΖΕΦ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Ὁ σπῆκερ: — Τὸ σουτ εἶναι τρομερό, ὁ τερματοφύλακας δὲ μὴ μὲ μιὰ θαυμάσια λαβὴ γραπώνει σταθερὰ τὴ μπάλλα στὸ στήθος του καὶ... γκολ!...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΚΟΛ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Υπό: IGNAZIO ARMAS

ΠΑΙΔΙΑ μου, είναι περιττό να σας τονίσω πώς ο αήριανός μας, αγώνας, θα είναι αγώνας υπέρβιως για την ομάδα μας. Ξεκινήσαμε, όπως ξέρετε, όλοι σας από το τίποτα. Γήπεδό μας στην άρχη ήταν ένα χωράφι και γκόλποστ μερικά ξύλα. Είχαμε όμως όλοι μας, και σεις οι παίκτες και τς συμβούλιο, πίστι στην άποστολή μας. Άγωνιστήκαμε με φαντισμό, με αὐτοθυσία, υπερέβηκαμε χιλιάδες έμποδία και φθάσαμε σε τέτοιο σημείο που να μας φοβούνται όλοι. Ή μικρή ομάδαούλα της «Κολόμπας», παίζει αύριο στα τελικά του πρωταθλήματος!

»Παιδιά μου, θέλω να σας δώσω μερικές συμβουλές: Κοιμηθήτε νωρίς άπόψε και άφήστε κάθε έννοια για να μπορέσετε να ξεκουρασθήτε σωματικά και ψυχικά. Κι' αύριο στο γήπεδο, δώστε όλο τον έαυτό σας για να κερδίσουμε. Φερναντέθ, είσαι ο ιδεώδης τερματοφύλακας, αλλά πρόσεχε τις λαβές σου. Στα πολύ δυνατά σουτ θα σε συμβούλευα μόνο ν' άποκρούς κι' όχι να συλλαμβάνεις. Τς τετράγωνο χάφ και ντεμί θέλω να κινηθί σαν μία καλοκουρντισμένη μηχανή. Έσύ Γκάρθια, πρόσεχε τς όφσάιντ και σύ Κάρλος... βγάλε με την ψυχή σου γκόλ. Σε σένα ελπίζουν όλοι οι συμπαίκτες σου, όλοι οι φίλαθλοι...»

ΕΧΕΙ σκοτεινιάσει για καλά. Ο Κάρλος, ο κεντρικός κυνηγός της «Κολόμπας» γυρίζει στο σπίτι του, από τη λésχη της ομάδος, όπου ο προπονητής τους έδω σε τις τελευταίες συμβουλές για

τον αύριανό κρίσιμο αγώνα.

Ξαφνικά, καθώς βαδίζει σ' ένα στενό και έρημο δρομάκι, άκούει μία φωνή πίσω του:

— Κάρλος!

Κόβει τς δήμα του. Βλέπει δυο άγνωστους να τον πλησιάζουν.

— Δέν σας γνωρίζω, του άπαντάει ο Κάρλος.

— Δέν είναι ανάγκη να μάς γνωρίσης. Είμαστε δυο φίλαθλοι, όπαδοί της «Φουέρθα», την οποία άντιμετωπίζει αύριο ή ομάδα σου.

— Έ, λοιπόν;

— Άκουσε, Κάρλος. Τα πολ- λς λόγια είναι φτώχεια. Ξέρουμε πώς είσαι ο καλύτερος παίκτης της «Κολόμπας» κι' όλοι βασίζονται σε σένα να βγάλεις γκόλ. Έχεις καταντήσει ο φόβος και ο τρόμος όλων των ομάδων. Αύριο, όμως, δέν πρέπει να βγάλεις κανένα γκόλ στη «Φουέρθα»! Τς πρώτο γκόλ που θα μαζέψη ο τερματοφύλακάς μας από τς δίχτυα του, θα είναι και τς τελευταίο σου. Κάρλος, θα πεθάνης άμέσως μόλις μπή τς γκόλ, κατάλαβες;

Ο Κάρλος δέν καταλαβαίνει κι' έχει μείνει με τς στόμα όλα- νοιχτο από την έκπληξι.

— Δηλαδή... με άπειλείτε; τραυλίζει.

— Άφου τς λένε άπειλή, έτσι θα είναι.

Ο Κάρλος άναγκτς την ψυχραιμία του.

— Έ, λοιπόν, είσατε γελασμένοι αν νομίζετε πώς ή άπειλή σας θα μ' έμποδίση να παίξω όπως θέλω έγώ.

— Κάρλος, δέν άστεινούνται. Θα μπορούσαμε να σε σκοτώσουμε τώρα δά, μα δέν τς κάνου- με γιατί... ποιός ξέρει, αύριο μπο

ρεϊ να φορέσεις τη γαλάζια φανέλα της «Φουέρθας». Αυτό σημαίνει πως θα γίνεις από τη μια στιγμή στην άλλη πάμπλουτος. Τέλος πάντων, άποψε δεν ήρθαμε να σου κάνουμε προτάσεις μεταγραφής. Άποψε σου δηλώνουμε κατηγορηματικά ότι κ ά π ο ι ο ς θ ά σ' έχη στο μάτι από την άρχή ως τ ό τέλος τού παιχνιδιού, κάποιος που θ ά βρίσκεται π ο λ ύ κοντά σου καί, με την πρώτη άνοησία που θ ά κάνει να δγάλης γκόλ, ή ν έ: δημιουργήσης κατ'άλληλη εύκαιρία γιά να δγάλη άλλος συμπαίκτης σου γκόλ, θ ά πεθάνει! Μήν γελαστής ότι δεν μπορεί να πυροβολήση κανείς στο γήπεδο. Μέσα στις ίαχές που θ ά ξεπάσουν μεταξύ την έπιτυχία τού γκόλ, ό π ο ι ο ς δ ή π ο τ έ μπορεί να σέ πυροβολήση χωρίς τον παραμικρό κίνδυνο. Βγάλε από τ ό νου σου πως θ ά μπορέσης να ξεφύγης Κάρλος! Αυτά είχαμε να σου πούμε. Αύριο ή «Κολόμπας» πρέπει να χάση, ή να κερδίση καί να πεθάνη έσύ. Διάλεξε όποιο από τ ά δύο σου άρέσει. Καί τώρα μπουνέας νότσες!

ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ είναι κοτάμεστο. Κάπου πενήντα χιλιάδες κόσμος ένει στριμωχτή στις κερκίδες του. Οί περισσότεροι είναι φίλαθλοι τής «Φουέρθας» τής ομάδας που έπί τρία χρόνια παίρνει τ ό πρωτάθλημα.

Οί όπαδοί τής «Κολόμπας», αίσιοδοξούν σήμερα. Ή ομάδα «θαύμα», που την άποτελούν μερικά φιλότιμα παιδιά, ή ομάδα που κάθε μέρα την έπανούν οι στήλες τών άθλητικών έφημερίδων γιά τ ό καθαρό καί τίμιο παιχνίδι τής, δεν μπορεί παρά να νικήση σήμερα καί να κατακτήση τόν τίτλο τού πρωταθλήματος. Μεθούν στη σκέψη αυτή καί κυττάζουν με άγωνία τ ά ρολόγια τους.

- Τι ώρα άρχίζει τ ό μάτς;
- Στις τέσσερις ακριβώς.
- Έχουμε ένα τέταρτο ακόμα...

Τό τέταρτο δεν άργεί να περάση καί, ξαφνικά, μιά θριαμβευτική ίαχή ξεσπάει στην ήλεκτρισμένη άτμόσφαιρα τού γηπέδου καί ύψώνεται ως τ ά ούράνια: «Φου-έ-ρθας! Φου-έ-ρθας!».

Οί παίκτες τής «Φουέρθας» κάνουν πρώτοι την είσοδό τους στο γήπεδο καί σκορπίζουν όλόγυρα χαιρετώντας τ ά πλήθη που παραληρούν από ένθουσιασμό στην εμφάνισή τους.

Οί ζητωκραυγές που ακολουθούν, καθώς τ ά παιδιά τής «Κολόμπας» μπαίνουν με τή σειρά τους στον άγωνιστικό χώρο, δημιουργούν μέσα στο κατάμεστο γήπεδο μιά ασύλληπτη εικόνα άλλοφροσύνης. Σακκάκια πετάγονται ψηλά, καπέλλα, μπαλόνια, έφημερίδες.

Κι' όταν καμμιά φορά κοπάζουν οι ζητωκραυγές, οι δύο ομάδες παρατάσσονται ή μιά άπέναντι τής άλλης, έτοιμες να ριχτούν στον πιο κρίσιμο άγώνα τής ποδοσφαιρικής περιόδου.

Τή σέντρα την έχει κερδίσει ή «Φουέρθας». Ό κεντρικός κυνηγός πασσάρει στον μέσα δεξιό κα' αύτός, στέλνει τή μπάλλα βαθεία πρ ός τ ά κορρέ τής «Κολόμπας», όπου δεν ύπάρχει κανένας συμπαίκτης του. Μά... όχι, ως έκ θαύματος, πίσω από τή μπάλλα τρέχει ταχύτατα τ ό δεξιό έξτρέμ. Πρίν τ ά μπάν τής «Κολόμπας» αντιληφθούν καν τόν κίνδυνο, τ ό έξτρέμ, με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία σουτάρει. Ένας ξερός μύτος φεύγει από τ ό άριστερό του πόδι καί μιά κραυγή συγκλονίζει τήν πλευρά τού γηπέδου που βρίσκεται πίσω από τ ό τέρμα: «Γκόλ!».

Μά όχι, διάστηκαν να πανηγυρίσουν. Ό Φερναντέθ, ό τερματοφύλακας τής «Κολόμπας», με μιά αλ-

λουροειδή έκτιναξε μπλοκάρει τη μπάλλα στη γωνία του τέρματος και άποσοβή τον κίνδυνο. Οί παίκτες της «Κολόμπας», που είχαν μείνει με πιασμένη ανάσα, άναπνέουν.

Με τὸ χέρι ὁ Φερναντέθ τροφὸ δοτεῖ τὸν Χοσέ κι' αὐτὸς μὲ μιὰ μακρινὴ πάσσα ἀκριβεῖς στέλνει τὴ μπάλλα στὰ πόδια τοῦ Κάρλος. Ὁ σέντερ φόρ τῆς «Κολόμπας» κατεβαίνει ἀσυγκράητος, ξεγελώντας διαδοχικὰ τρεῖς ἀντιπάλους παίκτες. Ξαφνικὰ, καθὼς βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸ ἀντίπαλο τέρμα κι' ἐνὺ χιλιάδες ἄνθρωποι μένουν βουβοὶ περιμένοντας τὸν κεραυνὸ του, κρύος ἰδρώτας τὸν περιούζει καὶ θαμπώνουν τὰ μάτια του. Ἐχει τὴν ἐντύπωση πὼς μιὰ μπουκά πιστολίου παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις του, ἔτοιμη νὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ. Θυμᾶται τὴν ἀπειλὴ ἐκείνων τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ τοῦ εἶπαν πὼς κ ἄ π ο ς θὰ τὸν παρακολουθῇ ἥμας πρὸς ἥμα καὶ ἀσυναίσθητα στρέφει τὸ βλέμμα του ὀλόγυρα γιὰ νὰ δῇ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κ ἄ π ο ς ξεχνώντας πὼς ἡ μπάλλα βρίσκεται στὰ πόδια του καὶ πὼς εἶναι σὲ μοναδικὴ θέσι νὰ σουτάρῃ γιὰ νὰ πετύχῃ γκολ.

Καθὼς στρέφει τὸ κεφάλι, τὸ δεξιὸ μάκ τῆς «Φουέρθας» ὀρμάει καὶ τοῦ κλέβει τὴ μπάλλα. Κραυγὲς ἀπογνώσεως τῶν ὁπαδῶν τῆς «Κολόμπας» ἀντηχοῦν καὶ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ὁπαδῶν τῆς «Φουέρθας».

Ὁ προπονητὴς τῆς «Κολόμπας» ποὺ πηγαινόρχειται στὸν κενὸ χῶρο τοῦ γηπέδου τρίβει τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Περιμένε ἀπὸ τὸν Κάρλος ἕνα σίγουρο γκολ κι' ὁμως ὁ ψυχραιμότερος παίκτης τῆς ὁμάδος του ἔχασε τὴν τελευταία στιγμή τὴν ψυχραιμία του καὶ δίστασε νὰ σουτάρῃ.

Μὰ νά, ποὺ ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, ἡ μπάλλα φθίνει καὶ πάλι στὰ πόδια τοῦ Κάρλος. Ὁ παί

κτης εἶναι μόνος του καὶ μπορεῖ νὰ τὴν κοντρολάρῃ μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι, κι' ὁμως προλαβαίνει ἕνας ἀντίπαλος παίκτης καὶ τοῦ τὴν κλέβει, μέσα ἀπὸ τὰ πόδια....

Κι' ὕστερα ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλες ἀδίκαιολόγητες γκάφες τοῦ ποὺ κάνουν τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ὁμάδας του νὰ ἐκνευριστοῦν καὶ νὰ ἀρχίσουν τὰ γιουχαίσματα..

ΚΑΝΕΝΑΣ δὲν ὑποπεύεται τὸ μαρτύριο τοῦ Κάρλος. Ὅσο περνοῦν τὰ λεπτά, τόσο ἡ ὀργάνια του μεγαλώνει. Στὸ διάλειμμα τοῦ ἡμιχρόνου δὲν μιλάει, δὲν ἀπαντᾷ οὔτε στὸν προπονητὴ του. Ὁ νοὺς του φαίνεται πὼς ταξιδεύει κάπου μακριά....

— Ἐχεις τράκ, τοῦ λένε οἱ συμπαίκτης του. Προσπάθησε νὰ συνέλθης μὲ τὴν ἐπανάληψι. Δὲν βλέπεις ὅτι τοὺς παίζουμε;

Ὁ Κάρλος χαμογελάει καὶ κουνᾷ τὸ κεφάλι του. Χιλιάδες σκέψεις στοίφογυρίζουν στὸ μυαλό του, καθὼς δγαίνει ποὺ γήπεδο.

Τὸ παιχνίδι ἀρχίζει. Ὁ Κάρλος παίζει πολὺ ἄσχημα. Ξαφνικὰ, ὁμως, καθὼς γυρνᾷ σὰν νεὺ ρόσπαστο ἐδῶ καὶ κεῖ στὸ γήπεδο, τὸ μάτι του πέφτει πᾶνω σ' αὐτὸν τὸν κ ἄ π ο ς ποὺ τὸν ἀπειλεῖ. Τὰ μάτια του γουρλώνουν γιὰ μιὰ στιγμή. Πῶς δὲν τὸ εἶχε φανταστῇ; Νάι, δὲν χωράει ἀμφιβολία, αὐτὸς εἶναι.

Μιὰ τεράστια μεταμόρφωσι συντελεῖται μέσα του. Πέισμα καὶ λύσσα τὸν κυριεύουν. Μετανοιώνει πικρὰ γιὰτὶ τόσην ὥρα χάλασε τὸ παιχνίδι τῆς ὁμάδος του ἐπειδὴ φοβόταν τὴν ἀπειλὴ ἐνὸς πιστολίου. Τώρα ποὺ ξέρει ποῖος κρατᾷ τὸ πιστόλι, μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνο.

Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφθηκε νὰ ὀρμήσῃ πᾶνω στὸν ἐχθρὸ του καὶ νὰ τὸν ξεσκεπᾷ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Μὰ ἔτσι θὰ χαλά

ση τὸ παιχνίδι. "Οχι πρέπει νὰ γόαλη πρώτα ἓνα γκόλ...

Μὲ πείσμα μαρκάρεי ἕναν ἀντίπαλο παίκτη καὶ ἡ μπάλλα βρίσκεται στὴν κατοχὴ του.

"Εἶνας, δύο, τρεῖς ἀντίπαλοι ἐξουδετερώνονται εὐκόλα. Βρίσκεται πάλι μόνος μπροστὰ στὸ τέρμα. Γιά μιὰ στιγμή προσποιεῖται πὼς διστάζει. Ὁ τερματοφύλακας ἀποφασίζει νὰ κάνει μιὰ ἡρωϊκὴ ἔξοδο γιὰ ν' ἀποσπᾷ τὴ μπάλλα ἀπὸ τὰ πόδια του. Μὰ ὁ Κάρλος συνέρχεται τὴν τελευταία στιγμή καὶ πετᾷ τὴ μπάλλα πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ τερματοφύλακα.

Ἄμέσως, σχεδόν, πέφτει μπροῦς του. Μιὰ ἀπέραντη ἐνθουσιαστικὴ ἰαχὴ συγκλονίζει τὴν ἀτμόσφαιρα.

— Γκόλ!

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο, ὁ Κάρλος βλέπει τὸν τερματοφύλακα πού ἔχει στραφῆ πρὸς τὸ τέρμα νὰ σηκῶνῃ ψηλὰ τὰ χέρια του καὶ νὰ βέφτη. Μιὰ κόκκινη ματωμένη βούλα σχεδιάζεται στὸν δεξιὸν ὦμο.

Παίκτες τρέχουν ὀλόγυρα στὸν Κάρλος, νὰ τὸν συγχαροῦν, νὰ τὸν φιλήσουν. Κανείς δὲν ὑποπτεύει πὼς ὁ τερματοφύλακας εἶναι πληγωμένος ἀπὸ σφαῖρα. Ὁ Κάρλος ξεφεύγει ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῶν

παικτῶν, φθάνει μ' ἓνα πήδημα κοντὰ στὸ διαιτητὴ καί... τοῦ καταφέρνει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ σάγονι, ρίχνοντάς τον ἀναίσθητο.

ΔΕΝ ἄοργησε νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τὴν ἀλήθεια. Ὁ διαιτητὴς ἦταν ἐκεῖνος πού εἶχαν πληρώσει μερικοὶ φίλαθλοι τῆς «Φουέρθας» νὰ σκοτώσῃ τὸν Κάρλος, ἀν σημείωνε γκόλ. Μόνο αὐτὸς μπορούσε νὰ τὸν παρακολουθῇ βῆμα πρὸς βῆμα. Ὁ Κάρλος τὸν πῆρε εἰδησιὴ ἐπειδὴ δὲν ἐβγαλε καθόλου τὸ δεξιὸ χερί ἀπὸ τὴν τσέπη.

Ὅταν πέτυχε τὸ γκόλ ἔπεσε μπρούμυτα καὶ ἡ σφαῖρα πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ κρυμμένον πιστόλι τοῦ διαιτητῆ, τραυμάτισε, εὐτυχῶς ὄχι θανατηφόρα, τὸν τερματοφύλακα τῆς «Φουέρθας» πού ἦταν πίσω του.

Ὁ ἀγὼνας διεκόπη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμοσπονδία τὸν κατεκύρωσε ὑπὲρ τῆς «Κολόμπας» πού κατέκτησε ἔτσι τὸν τίτλο τῆς πρωταθλήτριας. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ὁ Κάρλος δὲν σταμάτησε νὰ κλαίῃ, σὰν μωρὸ παιδί, ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

ΙΓΚΝΑΘΙΟ ΑΡΜΙΑΣ

Μετάφρασις: Π. Στρατ.

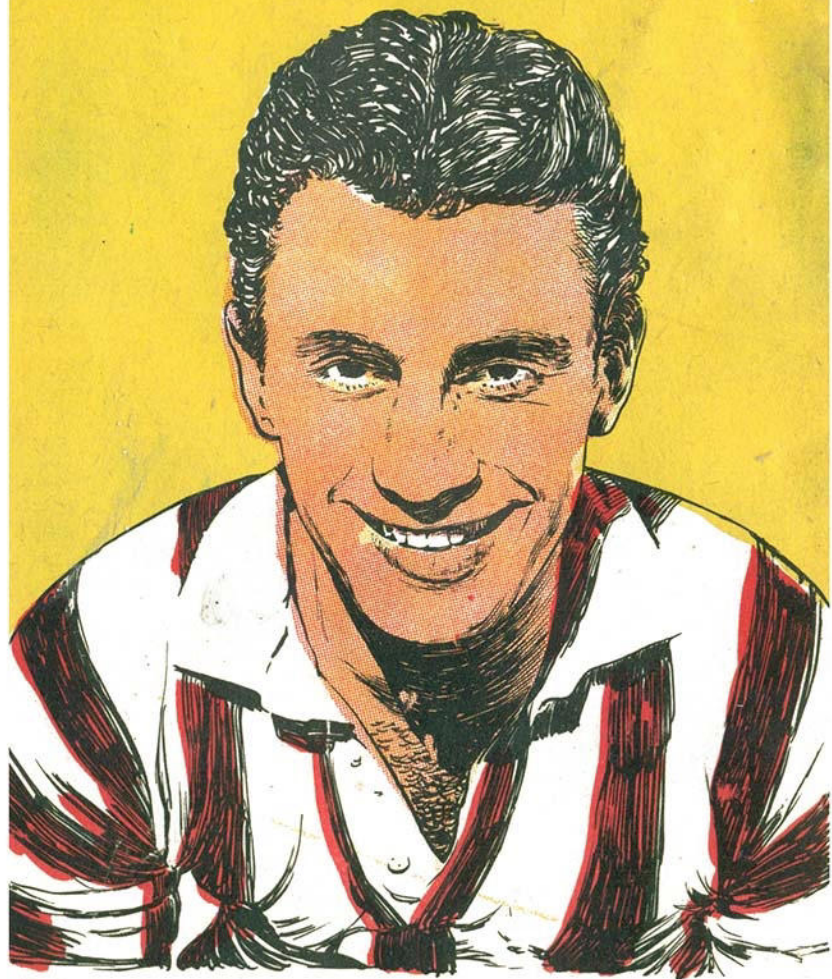
ΕΤΟΣ Α' — ΤΟΜΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 1 — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 2

"Ασσοι τοῦ Γηπέδου ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Χρυσοσπηλαιωτίσης 3, ΑΘΗΝΑΙ, Τηλ. 25-493
Α. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Διεύθυνσις ■ Ἐκδ.: Χ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΦΑΝΤΗΣ